

Lysander en Kaliste : bly-eyndend-treur-spel

<https://hdl.handle.net/1874/35720>

De tyd en heeft noyt weghgenomen

So blinckt hun deugt voor iedereen.

Den naam en 't overschot der vromen

Want nadat zy zijn overleên

BM 6.7.37

LYSANDER EN KALISTE.

Bly-eyndend-Treur-spel.

EERSTE DEEL.

Door

Mr. JOAN. BLASIUS,

Rechts-Geleerde.

Quod sequitur, fugio : quod fugit, ipse sequor.

Amsterdam, By Jacob Lescaille, op den Middeldam,
naast de Vismarkt, 1663.

W A N D E R
R I D D E R
V A N
D E
T R I E S T E

I N H O U D.

Een Ridder, wist van aart, geëchte Schoonheyt minde.
 Hy kan noch door verdienst, noch liefde nytkonst vinde'.
 Nu jaagt' hem, als Diaan; nu vluchtse self, als Hinde.
 Twee Mede-vryers sijn nu vyanden, dan vrinde'.
 Elk durft om mins-genot sich alles onderwinde'.
 Min-veynsen van een vrouw doet Minnaars oog verblinde'.

Op de Bootseerfels

Van Me-Iuffer

CATHARINA QUESTIERS.

*Edidit innumeras species, partimque figuras
Retulit antiquas, partim nova monstra creavit.*

Weg Myron, weg met uw vergulde kalven;
Uw kopre kunst quam door Ausoon in eer.
Gy gelt by ons aan d' Amstel maar ten halven.
Gy waart 'er eer alleen, nu synd' er meer.

Een Maagdlijk breyn gaat 't manlijk vaak te boven:
Of gelt in sneeg vernuft al even duur.
Hier moet de glans van Myrons naam verdoven.
Syn lof voor u verdwynt als was voor 't vuur.

Vie kan 't bootseerde werk naar eysch beogen?
't Uytwerkfel en de kunst stemt over een.
't Is al volmaakt, het buygen of verhogen
Is juist gevormt na 't beeld der mensche leen.

't Is ongequetst van wesen. 't sy ik onder,
Of opwaarts sie, of boven, elk is best.
Wyl 't ongequetst Questiers gevalt, is 't wonder
Dat Pafos wicht noyt heeft haar borst gequest.

Doch sie 'k een reex van veelderhande kind'ren,
Die s' ongehuwt, als Moeder op moet voen.
Dees teeling doet haar Maagdom niet vermind'ren.
't En staat geen Maagt so veylig na te doen.

Vie dunkt 'et vreemt, dat ik 't bootseerde werk,
Schoon sieleloos, met naam van kinders sterk?
De Moeder self, die Maagt is, Catharijn
Geloost, en seyt, dat dit haar kinders sijn.

JOAN. BLASIVS, Adv.

A 2

PER.

PERSONAADJEN.

Henrik de Groot, Koningk van Vrankrijk, &c.
Dorilas, Vader } van *Lidian* en *Kalifte*.
Orante, Moeder }
Kalifte, Gemalin van *Kleander*, Dochter van *Dorilas* en *Orante*.
 Sufter van *Lidian*.

Olinde,
Argire,
Ambriſe, Sufter } Franſche Edel-Iuffers.
 van *Iyſander*, }

Kleander, Gemaal van *Kalifte*.
Iyſander, Minnaar van *Kalifte*.
Lidian, Soon van *Dorilas* en *Orante*, Broeder } Franſche Ridderſ.
 van *Kalifte*, Minnaar van *Olinde*, }
Klairange, Minnaar van *Olinde*, }
Beronte, jongſte Broeder van *Kleander*, }
Alcidon, Minnaar van *Argire*, }
Kloridan, Edelman van den Koningk. }
Polidoor, Hoveling, Neef van *Kloridan*. }

Klarinde, Staat-Iuffer van *Kalifte*.
Tyro, Dienaar van *Dorilas*.
Kriſpijn, Dienaar van *Kleander*.
Garint, Dienaar van *Iyſander*.
L'Armes, Dienaar van *Kloridan*.
Pavie van den Koningk.

Bode.

Filoe, geheyme Briefdrager tuffchen *Iyſander* en *Kalifte*.

Toskano, } Wortſelaars.
Dion, }

Hartog, } Braves.
Batalje, }

Swijgende.

Gevolg van den Koningk.

Drie VVorſtelaars.

Vier Braves.

Het Tooneel is in en om P A R Y S.

L Y S A N

LYSANDER

E N

KALISTE.

HET EERSTE BEDRYF.

Lysander in jagers kleding.

NK sag bequamer tijt dan dese noyt mijn dagen
Om borstelige Swijns en Harten na te jagen.
Daar komt Kleander. 'k veyns.

Kleander in jagers kleding. Krispijn.

Lys. Heer Ridder sijt gegroet.

Kle. Den Hemel u belchut. Mijn Heer sijt gy gemoet,
Om op de Iagt te gaan in Hartenrijke bemde'?

Lys. De tijt sulx niet en lijt, 't geen ik wel eer bestemde,
Doch daadlijk treë ik na, en sal 't bejaagde spoor
Vervolgen. *Kl.* Spoeyt wat aan, wy gaan u yv'rig voor. *bin.*

Lysander.

Ik jaag ook wel een Hart, maar leyder ! heel een ander.
Mijn Hartejagt en d'uw verscheelt veel van elkander
Gy jaagt een hart in 't woudt : Ik jaagh dat suyver Hart
't Welk in het Frans geweest staag aanbeden wart.
Uw Hart, uw' Gemalin ; die praal van minlijkheden,
Die eerbare Kalist, die net gestelde leden,
Het parelrijke Oost noyt so veel parcls geeft,
Als dese schone vrouw een hoop van schoonheyd heeft.
Wie sach oyt schoonder licht dan hare gitte ooghjes,
Geset in marmer wit met net behoeyde booghjes ?

Haar kaakjes als een roos. haar halsje als een swaan.
 Haar voorhoofd als de Son. haar borsjes als de Maan.
 Haar mondje als koraal. haar Alabafter tantjes.
 Haar lipjes als robijn. haar poesle blanke hantjes.
 Elk haartjen op haar hoofd schijnt sijn getrokken gout.
 Wien of soo'n schoone vrouw niet stark gekluyftert hout?
 Ik voel mijn hart ontmant door liefde tot die Schone.
 't Is best ik wildschud soek. ô Dochter van Latone
 Versel mijn blaakend hart. Kaliste ga my voor,
 Gy sijt het rechte Hart, toon my het rechte spoor. *Bin.*

Kaliste. Beronte.

Kal. Hoe wort het vlug gediert op desen dach bestreden
 Door dienaars van Diaan. Ik wouw eens derwaarts tre-
 Om 't jachtgetier te sien : Beronte gaat gy mee? (den
Ber. Ia suster, 'k wilde wel so 'k u geen hinder dee.
Kal. Ik sal 'et my voor eer. *Ber.* Ik my voor vriendschap
 achten.
Kal. Ik hoor gebas. *Ber.* En ik een stem. *Kal.* Laat ons hier
 wachten.

Lysander uyt 'et bosch komende.

Ik dool en dwaal van 't spoor ; Ik voel mijn siel ontstelt.
 Mijn hart is by Kalist, en 't lichaam is in 't velt.
 Waterdrifjes, groene bomen
 Met uw koel en swoel geruyfch,
 Most Lysander herwaarts komen?
 Most Kaliste blyven t'huys?
 Moet ik dan mijn jonge leden,
 En het bloeyen van mijn tijt,
 In vrouw-Venus choor besteden
 Met een aangewende vlijt?
 Moet ik dan my self verdelgen
 Door mijn eygen hartenleet?
 Kan Kaliste sulx verswelgen
 Die mijn trouwe liefde weet?

Uwe schoonheyd, ô Kalifte,
 Geef ik hier de oorzaak in.
 Dat ik vaak mijn leven miste,
 Doet de derving van uw Min.
 Kan hy noyt uw' hart verweeken
 Die d'er doet al 't geen gy hiet?
 Past gy niet op minlijk smeeken?
 Acht gy uw Lyfander niet?
 Ay Kalifte laat my voelen
 D'alderwreetste helsche pijn,
 Laat my eens mijn min verkoelen
 Dat ik mag uw' dienaar sijn.
 Gy die my mijn Hart doorgriefde
 Door uw schoonheyd sonder ga,
 Ay! gedenk doch aan mijn liefde,
 Eer ik meer en meer verga.

bin.

Ber. Lyfander so het schijnt moet noch in liefde smoren.

Kal. Dat bleek wel aan sijn klacht. *Ber.* Kost gy die duyd-
 lijk horen?

Kal. Ik hoorden iets; niet veel. *Ber.* Het was een bang geluyt.
 Kalifte 't was op u, en op uw' min geduyt.

Kal. Beronte hoe! op my? dat sult gy noyt betoonen.

Ber. Hy is op u verliefte, gy kunt u niet verschonon.

Uw liefde doet 'er, dat Lyfander mager wort.

Kal. Uw snode spijtigheyt mijn siel tot gramschap port.

Ber. Hoe! is het dan een schand in minnebrand te blaken?

Kal. Somtijts, somtijts weer niet. *Ber.* Ay... *Kal.* So gy niet
 Uw terginge, ik sweer dat ik 't vergelden sal. (wilt slaken

Ber. Nu houwt u niet so vreemt, men weet 'er immers al.

Kal. Beronte snoer uw tong: gy sult 'er noch besaren,

Ik wouw ik middel wist hem uyt de stad te sturen,

Gy soudt mijn onschult sien. *Ber.* Vrouw suster, kan ik u
 In d'een of d'ander saak iets dienen, seght het nu.

So gy gevallen hebt in 't affyn van Lyfander,

Schrijft hem een stuurse brief, terwijl uw man Kleander

Noch uyt is. geeftse my. 'k beloof u by mijn eed

Dat ik s'hem geven sal daar niemant af en weet.

Kal. Ik keur die raat voor goet. *Ber.* Men most dan hier niet blyven.

Kal. Ik spoey my voort na huys, en false daatlijk schrijven. *bin.*

Kleander. Lyfander.

Kle. Mijn Heer de jagt was goet. *Lyf.* Voor u, maar niet voor my :

Diaan maakt my bedroeft, maar u verheught en bly.

Kl. Hoe so mijn Heer? *Lyf.* Hoe so? gy hebt een hart gevangen,

En ik liep gins en weer met grotelijx verlangen,

En vont 'er echter geen. *Kle.* Ik hebt Krispijn gedaân,

Die brengt het na mijn huys. Kom laat ons samen gaan,

So kunt gy 't eens besien. *Lyf.* Ik volg' uw goet begeren.

Kalif. gy sijt 'er Hart, gy doet my t' uwaarts keren. *bin.*

Kalifte. Beronte.

Kal. Beronte, daar 's de brief, maar geeftse stil aan hem.

Ber. Ik sal uw wil voldoen. Ik hoor daar al sijn stem :

Nu raakt Lyfander voort, daar ik so lang na trachte ;

Want Vrankrijks Adeldom hem stedig op wil wachte,

En ik word niet geëert, het geen my vaak verdroot.

Ik help hem dan van hier, waar door mijn eer vergroot.

Lyfander. Kleander. Kalifte. Beronte.

Lyf. Heer Ridder, sijt gedankt voor 't vriendelijk onthalen,

En voor bewesen eer. *Kl.* Ik kan u noyt betalen

De vrientschap en de gunst, die gy my staag betoont.

Lyf. 'k Verdiende noyt die eer waar mee gy my bekroont.

Uw dienaar Heer Beront.

Ber. Ik d'uwe Heer Lyfander.

Beronte steekt stilswygens

Lyfander de brief in de sak.

Lyf. Mevrouw ik blijf uw slaaf. Uw dienaar Heer Kleander.

Kal. Mijn Heer uw dienaars. *Kl.* En ik uw dienaar blijf.

Lyf. 'k Beveel my in uw gunst, voogdessie van mijn lijf.

*Lysander weghgaande trekt met syn neus-
doek de brief uyt de sak.*

Wat valt hier ? ah ? een brief. Wie heeft die brief geschre-
Hy sy van wien hy sy, dees kus sy hem gegeven. (ven ?
Beronte is 't van u ? o neen ! ik heb gemist.
Ik breek hem siddrend op. 't Is van Mevrouw Kalist.
Ik kus die letteren die my in lust doen swemmen.
Welaan. Ik lees. Ik kan mijn vreugdig hart naeuw temmē,

BRIEF VAN KALISTE.

*Een Minnaar die d'er klaagt in 't bosch
De wreetheyd van een lieve Vrouwe,
Die klaagt veeltijts te vry en los
Het geen hem namaals moet berouwen.
Hy meent dat hem daar niemand siet,
En dat hem niemand daar kan horen.
Maar ach ! den Hemel hem verspiet,
En brengt 'et yder een ter oren.
Geen Mensch heeft my iets toegevoert,
't Geen gy de Bossen voor dorst smyten,
Ik heb uw klachten self beloert,
Die schenen my in 't hart te byten.
De telgen tuygen altesaam
Hoe gy mijn kuysheyd hebt gelastert ;
Gy sijt een Ridder wel van naam,
Maar sy ! uw daden sijn verbastert.
Fy ! dat gy zoekt een echte Vrouwe
Tot overspeeldery te brengen,
Vrouw Vestaas rey bewaart mijn Trouw ;
En wil uw voorneem noyt gehengen.
Den Hemel met uw schand bevlekt
Die vaak uw klachten heeft gespeten,
Houdt voor mi 'n man, uw feyt bedekt,
En doet 'et my alleenig weten.
Indien 't mijn vrienden komt ter oor,*

Sy sullen 't ongelijk voort wreken,
 Uw leven gy gewis verloor,
 Men souw uw hart-aâr af doen steken.
 Lyfander, 'k ra u als een vriend
 Wilt in uw geyle liefde deysen;
 Maak dat men u hier nergens vint,
 Maar wilt terfont van hier verreyfen.

Is dit die minne-brief? O hemel! moet 't geschiên,
 En moet ik, schone vrouw, om uwe liefde vliên?
 Doen ik u so veel schand, en so veel hoon en hinder?
 Acht gy Lyfander niet, ik acht u noch veel minder.
 Swijg, swijg, vermeerle tong! gy kunt haar niet versmaân,
 Sy heeft u duysentwerf haar vriendschap kond gedaan.
 Wel aan ik volg uw last en dreygende geboden.
 Ik reys terfont van hier. niet dat men my souw doden;
 Dat is myn vrees niet; neen! al quammer uyt een wel
 Opborlen vreemt gespuys, ja duyvels van de hel,
 En wouden my alleen om uwent wil ontlijven,
 Ik souw hun onverfaagt weêr in haar afgrondt drijven.
 Ik reys daar me dan heen tot vord'ring van mijn min,
 Al sijt gy uyt mijn oog, noyt komt gy uyt mijn sin. *bin.*

Kleander. Crispijn.

- Kl.* Sal ik mijn waarde vriend so schichtelijk ontberen.
 Hoe sal my sijn vertrek en affijn t'elkens deren.
 Maar is 't al waar Crispijn? *Crisp.* O ja, ik sweer 't uw Heer.
 Beront heeft 't my geseyt, ik sey 't u daadlijk weer.
Kl. O noodlot al te wreed! men heeft noch naauw gesproken
 Van vriendschap of se wort flux door de nijt gebroken.
 Mijn dienaar, voort ga heen, gy weer wel waar hy woont,
 En bid Lyfander, dat hy my die eer betoont,
 En my noch eens besoek eer dat hy wil vertrekken.
 Ik moet hem iets geheyms en sonderlings ontdekken.
Cisp. Mijn Heer ik volg uw last. *Kle.* Nu wort my wel ont-
 Waarom mijn goede vriend Lyfander so vertrekt. (dekt
 Ik ga, en wacht hem t'huys.

Lyfan-

Lysander. Crispijn, in en uyt.

Ik sal so daadlijk komen.

Ik ben met nieuwe vrees op 't nieuw weer ingenomen.

Lysander hoe! wat 's dit? bewijkt gy? neen. Houw moed.

't Is geen manhafte siel, die sich self vresen doet.

Wat of 'er gaanden is? ik word van angst geprikkelt.

Kalifte heeft misschien my nu in schand gewikkelt

Door 't melden van de klacht tot mijn en haar berouw.

Daar woont die eerbaerheyt.

Hy klopt.

Lysander. Kalifte.

Lys. O overschone vrouw!

Uw dienaar heeft my flus uyt last van Heer Kleander

Ontboden. is hy t'huys Mevrouw?

Kal. Ja Heer Lysander.

Maar stelt u wat geruft, hy heeft terfont gedaan.

Een Ridder hem bezoekt en die sal daadlijk gaan.

Lys. Ik wacht heel garen, en ten kan my nimmer rouwen

Wanneer ik ben verselt met so een fiere vrouwe.

Ik souw al sijn verreyft en uyt 'er land gegaan,

Ten waar uw liefste Man my had de weet gedaan

Noch eens te spreken. *Kal.* Hoe! woud gy so van ons wij-

ken?

Lys. Ik word gedwongen. *Kal.* Gy gedwongen? door wat blij-

Lys. Sie daar, door dese brief, gy weet 'er mooglijk van. (ker?

in haar selven. *Kal.* Dit is mijn eygen hand. Ik bend 'er schul-

digh an.

O heme! *Lys.* Hoe Mevrouw! heb ick u so verschrokken

Door 't roonen van dees brief? hoe wort gy so betrokken

Met schaamroot op 't gesicht? Is 't ook misschien uw

Kal. Lysander, braven Helt, te reysen uyt 'er land (hand?

En dwaalen als Ulys in andere gewesten,

Behoud my by mijn eer, en is voor u het beste.

Veel kibb'len gelt hier niet. doch hing de saak aan my

Ik dacht 'er niet meer aan, maar sprak u daadlijk vry.

Ik

L Y S A N D E R

Ik heb u niet alleen, doen gy waart harten jagen
 In 't bosch, maar and're meer, seer droevig horen klagen.
 Die trachten anders niet dan uwen ced'len roem
 En mijne eerbaarheyt te plukken, als een bloem.
 Sy gaan Kleander na, uw klacht hem aan te brengen,
 Maar d'hemel sy gelooft die wil het niet gehengen.
 Doch Heer, gy hoont mijn man die u te eeren placht,
 En mijne huwlijx-trouw wort vuyl van u veracht.

Zyf. Mevrouw, mijn vyand self en sal niet kunnen seggen,
 Dan dat ik alletijt getracht heb te weerleggen
 Kleanders vrintschaps-gunst met suyv're vriendlijkheyd:
 Noch dat ik t'eenger uur uw schone eerbaarheyd
 Veracht heb, maar ik heb u als een Afgodinne
 Standtvastelijk geviert, en met oprechte sinnen
 Gedient, tot spijt van veel. En heb ik niet alleen
 Met onvervalsten ernst uw godheyd aangebeên?
 Belijt'et vry. maar ach! kon Icarus beteug'len
 De hitte van de Son voor 't smelten van sijn vleug'len?
 O neen Mevrouw! ô neen! veel min kan uw gesicht,
 Het welk door gulde glans verdooft het Sonne-licht,
 Van iemand sijn gesien, die niet terstont moet blaaken
 Tot spijt van Cytheré, op uw vergulde kaaken.
 Heb ik dan iets geklaagt, ik wiert'er toe getergt,
 Uw schoonheyd had de schult, die heeft'er my gevergt.
 Den listigen Cupid heeft my in 't bosch getrokken,
 En daar in eenzaamheyd de woorden uyt doen lokken.
 Ha kleyne guyt, ik sweer, ik sal uw eenzaamheyd
 Noyt weder soeken. neen! gy hebt my eens verleyt.
 Men kan Mevrouw niet meer dan seggen; dat ik minne.
 Ik volg die oude wet van goden en godinnen.
 Is 't minnen schellemstuk? en noch soo'n schone vrouw?
 Dat Pafos Koningin so schoon wel wesen wouw.
 Indien den dondergod Iupijn noch was te vinden,
 Ik sweer Mevrouw, ik sweer, dat hy u wel beminde;
 Ik wed hy wierd hervormt, door 't prikklend minnevier,
 In Regen, en in Gelt, in Satyr, Swaan, of Stier.

Verand'ring van gedaant en sou hem niet verdrieten
 Als certijts, om alleen uw liefde te genieten.
 So dit die schande is daargy so over peynst,
 So ken ik grote schult; en seg noch onbeveynst
 Dat my mijn leven lang die schande niet sal rouwen.
 Ik wil mijn leven niet dan tot uw dienst behouwen.
 En so 'k meer levens had door goden gunst, dan ien,
 Dan souwt gy trouwe dienst van my, uw dienaar, sien.
 Ik liever 't leven mis, dan gy souw 't eerloos leven.
 Ik wil my dan Mevrouw uyt uwe stad begeven,
 Niet dat ik alseen guyt dan 'enemaal de eer
 Van u te dienen mis, maar dat ik slechts ontbeer
 Een wijl uw lief gezicht, ik sal u ondertussen
 Met een gewenschte dienst versellen, ende kussen
 De stralen van de Son, en prenten my vast in,
 Dat die de schaad'wen sijn van d'uwe, mijn Godin.
 Gy sult u midlerwijl dan over my, och arme!
 Wen gy uw dienaar mist, wel weder eens erbarmen.

Kal. Mijn Heer, uw gulle gunst die gy te mywaarts toont
 Moet met een dankbaar hart en vriendschap sijn beloont.
 Leert nu na dese tijt Kaliste beter kennen,
 Die niemant kiezen souw (of d'hemel moet my schennen)
 En niemant minnen dan allenig u mijn Heer,
 Indien 't my wierd vergunt door wetten van de Eer.
 Sijt hier dan me getroost, ik sal u noyt verachten,
 Maar houden lief en waart, de droefheyt van uw klach-
 ten

Sal my na desen dag gestaag sijn ingeprint.
 Ik sweer, dat u Kalist in eerbaarheden mint.
 Nu is de beste raad dat gy wilt elders dwalen,
 Beronte souw uw klacht Kleander licht verhalen,
 Hy heeft die meê gehoort, gy weet dat hy u haat,
 Beronte is u vals, hy alles onderstaat
 Om uwen Adeldom en vrome naam te krenkken.
 Daar komen sy juyft aan. nu wilt hier aan gedenkken,
 En klaagt noyt weer in 't bosch, gy soudt u zelfs verraân.

Kleander

Kleander. Beronte. Kalifte. Lyfander.

Kl. Verschoont 'et my mijn Heer dat ik u hier liet staan.
Lyf. Al wachten ik u schoon, 'k stont doch niet heel verlaten.

Ber. Kalifte was 'er by. men saghe immers praten.

Kl. Maar Ridder, is 't al vast dat gy verreyfen sult?

Lyf. Ja Heer, 't is al bestemt. mijn krop is so vervult
Met ingeswolgen nyt dat ik niet meer kan swelgen.

Kl. Wie doet u dese nyt? *Lyf.* Ik souw hem licht verdelgen

Indien 't mijn vriend niet was. *Kl.* Mijn Heer, noem my
Ik sal de wrecker sijn van soo'n vervloekte siel. (dien siel,

Lyf. 'k Beveel aan u de wraak, gy sult 'et noch wel weten.

Kl. Ik sal de wraak voldoen. *Lyf.* Ik false noyt vergeten.

Mijn Heer, 't is meer dan tijt om op de reys te gaan.

Vaar wel mijn vriend, en neem my voor uw dienaar aan.

Kl. Ik blijf de uwe Heer. *Lyf.* Den Hemel wil u sparen.

Ber. En u op uwe reys voor ongeluk bewaren.

Lyf. Mevrouw ik blijf uw slaaf. *Kal.* Mijn Heer uw Dienares.

Lyf. 'k Beveel my in uw gunst. *Kal.* Gedenkt aan mijne les.

Lyf. Met uw verlof, vaart wel. *Kle.* Daar gaan die wakkre
leden.

't Hart springt, wanneer men siet dien eed'len Ridder tre-

Kal. Ik ken geen Ridders meer van so een frisse moed. (den.

Ber. Gy seght 'et, maar waarom? *Kl.* Den hemel hem behoed.

Dorilas. Tyro. Hartogh. Batalje. vier Braves, al vechtende.

Dor. Verraars! een oude man so schendig te bespringen?

Gy sijt dan wie gy sijt, ik laat my nimmer dwingen.

Hart. 't Sa makkers! 't sa val aan. *Tyro.* Een leyt 'er al gevelt.

Bat. Ik wreek my op de guyt. voort geef de sak met gelt.

Lyfander. Garint. Dorilas. Tyro.

Gar. Obroek men vecht daar so. *Lyf.* wat is 'er aan bedreven?

Gar. 'k Wou noch mijn eyerkorf niet graag ten beste geven.

Lyf. Verraders voort van hier, dat u de donder sla.

Gar. Sla toe mijn Heer, sla toe, men vraagt 'er aars niet na.

Lyf.

- Lyf.* Leg daar vervloekte guyt, *Gar.* Sy setten 't op een lopen.
Hart. Ia 't lopen is ons best, ons leven sou 't bekopen. *bin.*
Lyf. Mijn Heer, ik sta voor u. *Gar.* Monsieur ik ben u vriend.
Dor. Ik ben aan uw verplicht. *Tyro.* Gy hebt mijn dienst ver-
Lyf. Hoe is 't? sijt gy gewont? wilt gy ons nu begeven? (dient.
Dor. Waar of mijn vrienden sijn? die sijn'd'er licht gebleven.
Lyf. Houw moed mijn Heer, houw moed, uw volk komt
wel te recht.
Dor. De moed beswijkt my, ach! *Lyf.* Hoe quam 't gy aan
't gevecht?
Dor. Mijn Heer ik weet 'et niet, den hemel moet 'et seggen.
Ik wil u wel in 't kort mijn levens loop ontleggen.
Normandjen heet het landt, daar mijn geboorte was.
Mijn woonplaats is Belair, mijn naam is Dorilas.
Ik heb in vreemt geweest mijn leven opgehouden,
Tot ik noch eyndelyk in Vrankrijk quam te trouwen.
Orante heet mijn vrouw. Ik ben een vader van
Twee kinderen, met naam Kalist' en Lidian.
Op huynen trok ik uyt de koninglijke wallen,
En word hier met mijn volk so schellems overvallen.
Gar. Die luy die hy daar noemt die sijn'd'er noch wel aan.
Tyro. Hoe weetje 't. *Gar.* Hoe ik 't weet? wy komend'er van
Wy waren huynen noch ten huysse van Kleander. (daan.
Tyro. Wie is uw Ionker dan? *Gar.* Men noemt hem Heer
Lyfander. (waagt?
Tyro. Dien Held van welkers naam het gantsche Vrankrijk
Dor. Maar Ridder, so men my nu moogelyk eens vraagt
Wie dat my bystand bood, 'k wouw gy my kondschap
deede,
Dat ik't haar seggen kon. *Lyf.* Men kent my in geen steden.
Ik ben een slecht soldaat, by yder een gehaat.
Doch laat wy elk ons reys vervorderen, 't wort spaat.
Ik sal u onderweeg van d'uwe iers verhaalen.
Dor. Ik kan noyt na verdienst uw dienstbaarheyd betalen.
Lyf. Hou dienaars! sleept die guyt wat verder in het bosch.
En loop ter vlug voor uyt, en schaf ons elk ons Ros. *bin.*
Alcidon.

Alcidon. Lidian.

Alc. Mijn Heer ik fal de faak Klairange wel ontvouwen.

Lid. Ik fal my midlerwijl hier in 't geboomte houwen.

Alc. Hier woont hy.

Hy klopt.

Klairange.

Alc. Goede vriend, den Hemel u behoed'.

Kl. U meede. *Alc.* Lidian u vriendlijk groeten doet,
En wacht u hier in 't bosch om in gevecht te treden.
't Souw u van hem al lang geseyt sijn, maar om reden
Heeft hy 't van dag tot dag al willens uytgestelt.
Nu wort 'et u door my uyt sijnen naam geseelt.
Gelieft dies op uw zy noch ymandt te verkiesen
Tot hulp, of gy de kamp quam 't mooglijk te verliezen;
Hy heeft ook een tot hulp. *Al.* Ik neem de kampvecht aan.
My is mijn leven noyt een blyder maar gedaan.
Ik fal in 't open velt mijn vriend te vrede stellen;
Maar dat my noch tot hulp een tweede souw versellen
Sulx acht ik niet van noên. 'k vertrouw my op uw woort.

Alc. Gy antwoordt my, gelijk een Edelman behoort.
Ik meede uytgedaagt souw 't selve antwoord geven.
Doch echter Heer, gy weet 't gebruyk is hier gebleven,
Dat niemandt oyt en vecht een degen tegen een,
Maar heeft een tweede hulp; souw ick dan nu alleen
Lysander, stil uytkomende, luyffert.

Met handen in de sak u twe so vechten laten?

O goôn! hoe soumen my in 't affijn al bepraten.

Kl. De hulpers helpen noyt, maar sien hoe 't al volend.

Alc. Wy souden mee so doen, men is hier so gewent.

Wilt dies een trouwe vriend aan uwe zy vervoegen.

So luyt sijn eysch; gy kunt hem licht daar mee veruoegen.

Lysander. Klairange. Alcidon.

Lys. Gy Heeren sijt gegroet in dese morgentijt.

Wat is 'et voor een saak daar gy so over strijt?

Of is 't

- Of is 't een saak van bloed? laat my uw twedracht rechtē,
 Verhaal my uw krakkeel, ik sal 't rechtvaardig slechten.
- Kl.* Ik heb een Heer beloofd dat ik hem brengen wou
 Na eygen wil en eysch, by seek're schone vrouw.
 Nu maant hy om die daat, die sou nu syn bewese
 Al overlang, ja self nu daadlijk, maar ik vrese
 Dat sy al sluymierend op 't ledekant noch leyt.
- Lys.* Mijn Heer ik loof u wel in 't geen gy hebt geseyt.
 Mijn keurig oog siet graag een overschone vrouwe.
 Dat ik haar ook mocht sien, woud gy 't my wel vertrou-
- Kl.* Dien eysch wort u ontseyt. Gy weet de regel wel, (we?
 Een rechte Minnaar lijt noyt twede met-gesel. (g'ren,
- Alc.* Mijn Heer gy syt een Man aan wien men niet kan wey-
 Dies so uw lust tot haar noch hoger komt te steyg'ren,
 Sult gy se huyden sien, 't wort u van my beloofd
 Al eer de gulde Son in Thetis schoot verdooft.
- Lys.* 'k Neem uw beloften aan. Doch om u kond te maaken
 Dat ik 'er lust toe heb, so weet dat ik de saaken
 Waarom gy herwaarts quamt, ja al uw praat wel weet.
 En of Klairange u uw bootschap weyg'ren deed',
 Om dat ik desen dag eerst by hem t'huys souw komen,
 So wort die doch van my als eygen aangenomen.
- Alc.* So gaat 'et na mijn sin. Nu wort 'er aangerecht
 Van twee paar Edelliën een moedig kampgevecht.
- Kl.* Welaan! indien 't moet sijn, gaat Lidian dan halen.
- Alc.* Hy staat hier al in 't bosch. *Kl.* Wy sullen sonder drale
 Ons flux daar vinden doen, wy krijgen ons geweer.
- Alc.* Wy wachten met verdriet. Hou Lidian!

Lidian uy 'et bosch.

Lid. Mijn Heer!

Alc. Hy sal met noch een vriend sich daadlijk hier doen vin-
 Geef acht op uw pistool en degen. *Lid.* Vrouw Olinde (de.
 Die ons tot dit gevecht door uwe liefde pord,
 Bescherm my, ay! dat ik sijn overwinnaar word.
 En dat ik... *Alc.* Stil, houw op, ik siese herwaarts treden.

B

Lysander

Lysander. Klairange. Lidian. Alcidon.

Kl. Wie heeft my uytgedaagt? *Lid.* Ik deed. *Kl.* En door wat
Lid. Ik heb al langen tijt daar reden toe bespeurt. (reden?)

Kl. Ik meerder reën dan gy. wat of my hier gebeurt!

Lid. Ik strijde voor Cypres om vrouw Olindes liefde.

Ik ly geen metgesel. *Kl.* Dewijl 't u so geliefde

So trek vry 't wambays uyt tot aanvang van de strijt.

Ik strijde voor Olind; mijn min geen makker lijt.

Lys. Mijn Heer, wy mogen ons ook midlerwijl ontkleden.

Alc. Dat doen ik. *Lys.* Laat hun saam, wy sullen zijwaarts treden.

Lid. Olinde! *Kl.* Ach Olind! *Lid.* Help die uw liefften is.

Kl. Mevrouw help my uw slaaf. *Lid.* Help die uw dienaar is.

*Lidian en Klairange op elkander geschoten hebbende,
vechten samen in 't blote hemt.*

Kl. Ontfangk dien slagh. *Lid.* Houw daar de weerstuyt.

Lys. Is uw degen

Geslepen als de mijn, so staat my moedig tegen.

Dit is mijn tweede strijt sint gister avond laat.

Alc. Ik hyg na strijt.

Lysander en Alcidon vechten mede in 't hemt.

Lys. Alc. Val aan! *Lys.* Sta Ridder daar gy staat.

Li. Ik acht uw kling niet veel. *Kl.* Ik d'uwenoch veel minder.

Lys. Houw daar. *Alc.* Ik ben gewont, dien steek die deë my
hinder. *Alcidon valt.*

Lys. Hoe Ridder sneuvelt gy? *Alc.* O goôn! ik kan niet meer.

Lys. Wy sijn geen vyanden, wy vechten maar om eer.

Gy hebt mijn bloed geplengt, 'k moet 't uwe weder plenge.

Lid. Geef u gewonnen. *Kl.* Neen. *Lid.* Dat u de blixem senge

Of geef mijn kling weërom. *Lys.* Gy Heeren ey! bedaart,

Uw leven is uw hier meer dan uw sterven waart.

Gy sijt bey even gaauw, en even edelmoedig.

Ay steek uw lemmers op, de kamp wort al te bloedig;

Een

Een is 'er al half doot. *Kl.* Beken dan Lidian
 Dat mijne moedigheyd u overwinnen kan,
 En 't leven heeft vereert. *Lid.* Al soud ik daadlijk sneven
 So sal ik nu noch noyt u bidden om mijn leven.
 Al of ik sonder kling en sonder wapens ben,
 Ik echter u doch niet voor overwinnaar ken.

Kl. Ey houwt het leven dan, en blijft onoverwinlijk.

Lid. Ik dank u daar niet voor; doch evenwel uw minlijk
 En Ridderlijk bescheyt my overwonnen heeft.

Lys. Niet meer als vyanden, maar weer als vrienden leeft.

Lid. Alcidon vriendt, hoe is 't? *Lys.* Besprengt hem met
 wat water.

Alc. Ay my! *Kl.* Schep moet mijn vriend. *Alc.* Ay my! had gy
 wat later

Gekomen met dit nat, ik had al dood geweest.

Garint verbaast uyt.

Gar. Mijn Heer! *Lys.* Wat is 'er gaans? *Gar.* Ik ben voor
 ons bevreesd.

Al 't hof is op de been en soekt die Edellieden

Die uyt sijn om gevecht. 't is tijt voor ons te vlieden.

Lid. Het vluchten is ons best, want so den Koning vond....

Lys. Gy Heeren maakt eerst weer een vriendelijk verbont.

Alcidon rijst, ey rijst, 't is tijt om weg te vluchten.

Alc. Ik rijs, doch swak van leen. *Kl.* Ten is geen tijt van
 fuchten.

Lys. Elk sweer nu by sijn kling een ced van trouwigheyd.

sy sweren. *Lid.* De donder *Lys.* Hem verplet *Kl.* Die uyt dees

Alc. vriendschap sehey.

Lys. Ik vlugt voort na Parys. *Kl.* Ik sal meê derwaarts
 spoeden.

Lys. Vaar wel gy Heeren saam. *Lid.* Den Hemel u behoede.

Kl. Alcidon vriend vaar wel, vaar wel Heer Lidian.

Alc. Vaar wel. *Lid.* Vaar wel mijn Heer, ik vlucht na Beau-
 plan.

H E T T W E D E B E D R Y F.

Dorilas. Kleander. Kaliste. Beronte. Tyro. Lidian.

Dor. O Hemel wouwt gy dan mijn soon so laten wonden!
Olinde hebt gy lust in hare kamp gevonden?

Vervloekte minnenyt, wat brouwt gy ons al quaat.

Kl. Heer Vader, 't is misschien maar uytgestroyde praat.

Dor. O neen; ik ben 't bewust. Het quam my iemandt seggen

Die d'eene van haar vier in 't bosch gequett sag leggen.

Ber. Is hy gewont, 't is juyft geen doodelijke steek.

Dor. Mijn kinderen vaar wel, tot ik u weder spreek.

Lidian met de rechter arm in een sluyer.

Heer Vader, d'oppergoôn u by gesontheyd sparen.

Kleander en Kalist den Hemel u bewaare.

Dor. Sijt gy 't mijn Soon? of niet? *Lid.* Ik ben 'er Vader, ja.

Dor. Sijt welkom waarde Soon. *Kl.* Den Hemel geef gena

Aan u mijn waarde Broër. *Kal.* Uw Suster doet u groeten.

Ber. Sijt welkom Heer, gy doet uw Vaders druk versoeten.

Kal. Gebruykt gy Lidian die sluyer tot zieraat?

Lid. Ja Suster; maar hoe dat? *Kal.* Om datse heerlijk staat.

Doch echter so my dunkt 't en is niet om die rede.

Gy bruykt uw linker handt, het welk gy nimmer dede.

U schort iets aan uw arm.

Lid. 't Is waar vrouw Suster, want

Ik kreeg een sininge in dees mijn rechter handt,

En weet geen raat daar toe, noch d'oorsprong van het
quellen.

Dor. Ik weet wel raat, en kan de oorspronk wel vertellen.

Doch segt 'et liever sêlfs, en weest voor ons niet vals,

Of anders krijgt gy weër Klairange aan uw hals.

Lid. Wijl gy de saak al weet, kan ik se niet verbergen.

Ik heb gestreên, 't is waar, ik deê Klairange tergen

Door vriend Alcidon die ons moedig samen bracht.

Alcidon wiert gequett, en ik waar al verkracht

Door 't nemen van mijn dolk, ten sy den Heer Lyfander
My byftand had gedaan; hy fcheyd' ons van elkander.

Hy recht Alcidon op. Wy ſwoeren ſamen peys.

Alcidon is noch krank. En ik trok voort op reys.

Tyro. Dat was Lyfander ook die ons laaft byftand dede.

Gelooft 'et vry mijn Heer, ik weet 'et. *Dor.* Door wat reden?

Tyr. Sijn dienaar ſeyde doen ſijn Ionkers naam aan mijn.

Dor. Ik loof niet dat 'er meer ſo brave Helden ſijn.

Kl. Hy is ſoo'n ed'len Heer als Vrankrijk oyt beſchouwde.

Lyfander was mijn vriend, op wien ik wel vertrouwde

Mijn leven, lijf, en ſiel. Nu is hy, dat my ſpijt

So weg getrokken; ſij! *Kal.* Gelijk de ſchrale nijt

Door opgeſwollen wrok een haatſter is van deughde,

So leeft ook menig menſch die ons Lyfanders vreugde

Misgunt, door bitſe haat tot afgunſt aangeport.

Ber. 't Is my niet vreemt, dat hy van u gepreſen wort.

Kal. Waarom doch? *Ber.* Hy 's een Heer die and're gaat te

In Ridderlijke daân, een yder moet hem loven. (boven

In 't kort ſijn dapperheyd die huysveſt in uw ſin.

Kal. Men doet veel om de Deugt. *Ber.* En meer noch om de

Kal. Van eer en achtbaarheyd. *Ber.* En geyle overſpelen. (min.

Men kend Lyfander wel. *Kal.* Hy is bekend by velen.

Ber. Maar hoe? in eer of deugt? *Kal.* In allebeyde. *Ber.* Neen,

Kaliſte, met verlof, hy heeft niet een van tweek.

Kl. Beronte houwt doch op Lyfander ſo te ſmalen;

Hy 's edeler dan gy: gy kunt by hem niet halen.

Ber. Kleander wiſt gy maar het geen Beronte weet

Uw ſiel ſouw meer tot haat dan prijſen ſijn gereet.

Kl. Wat weet gy dan? ſpreek op. *Kal.* Beronte kan maar

laſ'tren,

En tracht Lyfanders moed dus doende te verbaſ'tren.

Ber. Kaliſte tergt my niet, of anderſins, ik ſweer,

Verhaal ik al u min tot mindring van uw eer.

Kal. Ik acht uw dreygen niet. *Ber.* Uw trotsheyt ſal u rouwen.

Kl. 't Is tijt wy treden in, om 't middagmaal te houwen. *Bin.*

Garint al zingende met een Brief. voys: Polyphemus &c.

1. Viva Bacchus noble basen
Met jouw glafen,
Hey! wat is jouw wyntje braaf.
Kon ik noch een vaantje sluypen,
'k Wouw so suypen
Trots de beste Duytse Graaf.
2. Weg met al de lompe vryers,
't Sijn maar snyers,
Yder gaat al even grof.
Ik sny liever onder 't hoedje,
Voet aan voetje,
Drie man seven armen of, &c.

So moet ik altemet eens singen onderweeg,
Want swijg ik altijd stil, so is 'et ook geen deeg.
Ik loof mijn maag wel denkt de keel is opgehangen,
Ik ben so niet gewent na t'eten te verlangen.
Ja wel wiens schult is dat! dat doet die lompe brief,
Wat doet Lyfander ook al moeyten om een lief?
En ik sijn knecht ken wel so menig Meysje krijgen.
Sy lopen my selfs na als Honden die d'er hijgen;
Maar ik en achtse niet. Souw ik soo'n koste doen
En moeyte als mijn Heer Lyfander om een soen?
Dat doen ik niet. Hy heeft weer so veel uytgegeven
Aan pennen, int, papier, eer 't briefje was geschreven.
Een oortjes pen, een blank papier, een duyts aan inkt,
Een duyts aan zy, een duyts aan lak... dat vryen stinkt.
Die kostengaan te hoog, dan komt hy my noch quellen
En seyt, ik moet die brief per postu gaan bestellen.
Daar meê so moet ik voort. Ik krijghe van mijn Heer
En simulse so eerst wat, dan krijgts' een ander weer,
Die geeftse aan Klarind', Klarinde aan Kaliste.
Al komt de boo wat laat, de boo doch nimmer miste.
Hier ben ik al aan 't huys, wel dat komt seker goet.
Hier woont 'et Heerschap die de Brief bestellen moer.

Hy klopt.

Filos

Filoe doet de deur open.

Holla Filoe! *Fil.* Wat heeft u her waarts aan gedreven?

Gar. Die ketting en die brief moet gy Klarinde geven.

Ik wacht hier na bescheyft. Die ketting is voor dy.

Fil. Ik dankje. *Gar.* Loop gauw heen. *Fil.* Ik benje flux
weer by. *bin.*

Kleander. Dorilas. Lidian. Beronte. in lagers kleding.

Kl. Mijn Heer 't is meer dan tijd de hartjagt aan te vangen.

Dor. Ik voel my seer beluft. *Lid.* En ik heb groot verlangen.

Be. Uw laatste vangst was goet, laat ons weer derwaarts gaan.

Kl. Dewijl gy 't so begeert, neem ik de voortocht aan. *bin.*

Kaliste. Klarinde.

Kl. Mevrouw, Filoe is daar, en brengt aan u dit schrijven.

Kal. Waar is hy? *Kl.* Voor de deur. *Kal.* Wel laat hem daar
wat blijven.

Me-vrouw, Me-vrouw, Kalist. Het opschrift luyt aan mijn.

Het segel ken ik niet. van wien of dit mag sijn?

Ik opense. ik beef. en denk op d'een en d'ander.

O Hemel! wat is dit? 't is van den Heer Lysander.

Ik lees de letteren van desen eed'len Heer.

BRIEF VAN LYSANDER AAN KALISTE.

Kaliste praal van deugde,

Kaliste al mijn vreugde,

Den Hemel u behoed.

Kaliste al mijn leven,

Kaliste wilt vergeven,

Het geen de Liefde doet.

Kal. Wel hoe? wat sal dit sijn Lysander? 'k lees al meer.

Mijn vreughdig hart wort naar;

Mijn gansche lichaam trilt; mijn herssen-vat word swaar;

Mijn hand en vingers beven;

Mijn stroomend bloed bestremt; mijn geest kan naauwlijx leven.

Dit doet de heugenis

Van uw bevalligheên, die ik ellendig mis.

Is dit dan uw behagen ,
Dat sich mijn jonge siel so derelyk moet plagen ?

Mijn lijden tijt aan tijt
Soekt mindering by u die d'oorzaak daar van sijt.
Hoe heb ik kunnen houwen
Mijn leven, sonder u so lang eens aanteschouwen ?

Gy hebt geen lust daar aan ,
Dat ik u schrijven souw 't geen ik heb uytgestaan.
Niet valt my swaar te lijden.
Ik wilde wel voor u als voor Helena strijden.

Schreef ik u dit of dat ,
Gy leet ook licht dien druk dien ik te lijden had.
Ik bid wilt my maar geven
Verlossing in mijn pijn tot redding van mijn leven.

Doet echter niet te kort
Uw trouwe eerbaarheid die doch besproken word.
Sult gy dit weyg'ren kunnen ?
O neen ! gy moogt die beë uw vyand wel vergunnen.

Kalifte eed'le Vrouw ,
Vergun my dat ik weer uw schoonheyd eens aanschouw.
Al was 't by duystre nachten
Dat gy my t' uwaarts riep, 'k souw tot den dag niet wachten.

Mijn Pen valt uyt mijn hand ,
Uw lof een Dichter eyst van deftiger verstand.
Ey wilt my dan verschonen
Dat ik geen eer genoeg uw schoonheyd kon betonen.

'k Verwacht dan uw bescheyt ,
Dat my een vonnis van mijn doot of leven seyt.
Al ben ik buytenlander ,
Ik blijf doch Ed'le vrouw
Uw' trouwe slaaf

L Y S A N D E R.

Kal.

Kal. Hy wil, gelijk hy is, mijn trouwe dienaar blijven.

Wat staat my hier te doen? sal ik hem antwoord schrijven?
(niet.)

Hoe! antwoord schrijven? neen, dat ligt mijn kuysheyd

Hoe! antwoord schrijven? ja, sijn moed my sulx gebiet.

So ik hem antwoord schreef, ik ging mijn eer te buyten,

En souw verborge trouw van man en vrouw ontslyten,

So ik hem niet en schrijf so maakt hy sich een graf.

Sal ik dan sterven doen, die my het leven gaf?

Ik word aan d'eene zy van Trouw en eerbaarheden,

Aan d'ander zy van min en edelheyt bestreden.

Wat zyde kies ik? ach! *Lyfander* ik wel wouw

Dat ik u dienen kon en blyven echter trouw.

Maar hoe *Kaliste*! hoe! begint uw siel te suffen?

Laat gy van so een saak uw moedig hart verbluffen?

Ontwaak mijn siel, ontwaak. Sijn beë moet sijn volbracht,

Uw trouwe eerbaarheyd en werd doch niet verkracht.

Lyfander sijt getroost, ik sal uw wil versaden.

Doch meer niet dan de deugt en eerbaarheyd my raden.

't Is nu de rechte tijt, mijn vrienden sijn ter jagt.

Ik sal hem dan ontbiën hier tegen defen nacht. *bin.*

Dorilas. Kleander. Lidian. Beronte.

Lid. Mijn Heer, weet gy geen plaats om voor de somervla-
Te schuylen, want men kan niet in de regen jagen. *gen*

Kle. Ik weet so wel een huys, maar 't is niet al te groot.

Dor. Het is licht groot genoeg. *Ber.* Men doet al veel door
noot.

Kle. Gy Heeren volgt my na, hier wonen goede bureu.

Lid. De regen houwt weer op. *Dor.* Dat sal so lang niet duren.

Kle. Hier is 't. *Hy klopt.*

Garint, uyt 'et huys van Filoe. Dorilas. Kleander. Lidian. Beronte.

Gar. Goën dach mijn Heer. *Kle.* *Garint* wat doeje hier?

Gar. Ik smook een pyp toebak en drink een kroesje bier.

Kle. Hoe quam je hier in huys? *Gar.* Ik quam 'er so in stappen.

Kl. Wat hebje hier te doen? *Gar.* Dat durf ikje niet klappen.

Kl. Nu seg maar. *Gar.* Ia: mijn Heer die heeft my uyt de stad

En uyt sijn dienst gejaagt. *Kl.* Waarom? *Gar.* Wel weet ik

Hy weet 'et selver niet. Ey, doe my nouw die grati (dat?

En stuur my na hem toe met een Rekommandati.

Kl. Maar seg nu dan ter deeg wat dat je hem misdeê.

Gar. Ik gaf een ander knegt soo'n slinkse A. B. C.

En daarom most ik voort. Was dat so veel bedreven?

Kl. Is 't so, so wil ik u noch wel een briefje geven.

Gar. 't Is by me solen so. *Kl.* Wel komt te Beauplaan

Wy gaan nu weer ter jagt, en haalt 'et daar van daan.

Gar. Ik heb so lang geen tijt. Die kans souw my ontwijken,

Daar is een ander al die gaat 'er licht me strijken.

En kom ik 't avond niet so ben ik 't hagje quijt.

Ey schrijf hier dan een Brief. *Kl.* Ik heb so lang geen tijt.

Gar. Moy Heertje doet 'et nouw. *Kl.* Waar sal ik dan me
schrijven?

Gar. Ik salje dadelijk met al het tuyg gerijven. *bin.*

Dor. Dit kunje lichtlijk doen. *Kl.* Ik schrijver so maar in

Het geen my staande voets kan komen in de sin.

Garint met papier en Int uyt.

In sich self. *Gar.* Ik lieg al louter aan, en sal d'er al by blijven.

Sie daar mijn Heer 't is puyk. *Kl.* Waar sal ik nu op
schrijven,

Hier is noch stoel noch bank, wel dat komt seker sijn.

Gar. Kom schrijf dan op mijn rug, ik sal de tafel sijn.

Kleander schrijft de Brief op sijn rug.

Kl. Sie daar 's de brief. Houw vast. *Gar.* Den Hemel wilje
lonen

Dat gy een arrem knegt die vriendschap komt betonen.

Lid. *Garint,* groet uwen Heer uyt onser aller naam.

Gar. Ik dank uyt sijnen naam de Heeren altesaam.

Ber. De jagt tijt is voorby. *Dor.* Ik heb my kort beraden

Met Lidian te gaan langs deê's begonne paden

Na 't Hof Fontainebleau, keert gy na Beauplaan.

Kl. Den Hemel u geley, wy fullen t'huyswaarts gaan.

bin.
Filote

Filoe. Garint.

Gar. Wat dee 'k die Heeren al geveynsde leugens horen.
 Filoetje benje daar, ik dócht je waart verloren.
Fil. Daar is de Brief. *Gar.* 'k Was met Kleander hier gequelt.
 Maar 'k heb hem so, ik sweer 't, wat op de mouw gelpelt.
 'k Sal op een ander tijt die klucht u wel verhalen.
 Vaar wel. *Fil.* Vaar wel *Garint.* *Gar.* Ik durf niet langer
 dralen.

Kalisse.

Ha Moeder van de min wat kunt gy onheyl broên!
 Ik docht Kleander sou mijn vrienden uytley doen,
 Iuyft komt hy met Beront allenig thuyswaarts treden.
 Mijn Vader en mijn Broër sijn samen weg gereden.
 Iysander is van my op dese hoop ontboôn,
 Dat niemant t'huys sou sijn. Ha wrede minnegoôn
 Waarom geeft gy hun lust so dra weer t'huys te komen?
 Hebt gy nu door haat komst my niet mijn eer benomen?
 Schaft nu ook weder raat dat ik mijn Eer niet mis.
 'k Weet raat. Maar zacht! wie 's daar? Kleander, naa ik gis,
 En met Beront verselt. Ik sal my droevig veynsen.

Kleander. Beronte. Kalisse.

Kl. Kalisse lieve siel, waar toe so swaar gepeynsen?
 Hoe, is uw siel ontstelt? hoe is 'er, sijt gy krank?
Ber. De krankheyt die sy heeft weet sy vrouw Venus dank.
 Hoe is 't Kalisse? *Kal.* Ay uw vragen valt my moeylijk.
Ber. De reden van mijn vraag die valt my ook verfoeylijk.
Kal. Wat segt gy daar? *Ber.* Niet dan dat my uw krankheyt
 deert.
Kl. Mijn liefste, soekt de rust eer sich het quaad vermeert.
 Begeeft u voort te bed, gy soud u selsef nind'ren.
Ber. 't Bed sal haar siekte niet, maar wel haar lust vermin-
Kal. Ik leg my voort te rust; slaap gy dees nacht allien. (dren.
Kl. De krankheyt licht belmet, 'k beloof u 't sal geschien. *bin.*
Lyfan-

Lysander.

So heeft vrouw Cytheré mijn droeve minneplagen
 Om d'eerbare Kalist in 't eynde ga geslagen.
 Ik dank haar dat sy my noch gunstig is geweest.
 U dank ik vrouw Kalist, u dank ik aldermeest,
 Dat gy een kranke siel niet t'enemaal laat sterven.
 Nu gy my trouw bewijst, sult gy mijn trouw niet derven.
 De tijd die nadert vast dat ik daar wesen moet.
 Waar is de waarde Brief die my ontbieden doet?
 Ha Brief! ha lieve Brief, gy moet my welkom wesen.
 Ik kan u niet genoeg door groote vreugde lesen.
 Ik kus de waarde hand die dit geschreven heeft.
 Ik lees u andermaal, waar door mijn Siel herleeft.

BRIEF VAN KALISTE AAN LYSANDER.

Lysander Vrankrijks pronk en eer,
Lysander dien de Goden minnen,
Lysander uytverkoren Heer,
Lysander vriend van uw vriendinne.
 Gelijk ik tegen sin flus heb gekregen
 Uw schriftelijk begeer,
 So geef ik u hier weer
 Ook tegen sin en wil mijn antwoord tegen.
 Betoom uw lust by tijts die u kan schaden,
 En eyst van my niet meer
 Dan trouwe deugt en eer,
 So tonen u de goon altijt genade.
 Verhaal uw diensten niet so vaak bewesen,
 Daar sijn getuygen van.
 Mijn broeder Lidian
 En vader hebben seer uw moed gepresen.
 Als Cypris my uw dienst so i' elkens spelde,
 So wierd mi n hart beklemt,
 En heb nu vast bestemt
 Met weer verdienst uw diensten te vergelden.

En wijl gy my nu bid maar eens t' aanschouwen ,
En dat het niemand weet.

So toon ik my gereet ,

En stae 't u toe, gy moogt op my vertrouwen.

Ik sie geen beter tyt nu juist voor ogen ,

Dan dese voor ons tweeën ,

Vwant ik ben t' huys alleen ,

Mijn vrienden sijn te saam op reys getogen.

Lys. Nu spreek ik met mijn Nymph tot spijt van al de goden,
Mevrouw ik volg uw last, gy hebt 'et my geboden.

Lysander dese nacht

De Hofpoort open staat ,

Kaliste u verwacht ,

VVanneer 't elf uren staat.

Komt dan vrymoedig aan

Maar 't aangesicht vermomt ,

Klarinde die sal staan

Aan 't poortje tot gy komt ,

Ik wenschte gy 't al wiste.

Uw

dienares

KALISTE.

Lys. Ha Schone! noemt u niet Lysanders dienares ,
Lysander is uw slaaf, en gy sijn meesteres.
Ha letters van mijn Lief! souwt gy u van een ander
Doen lesen dan van my? hoe dra waart gy Kleander?
Te beurt gevallen: ay; had niet mijn knecht Garint
Tot nut van u en my een loofse vont versint.
Ik moet Kleanders brief noch evenwel eens lesen
Dan kan mijn bange siel noch veel geruster wesen.
Ha trouwe knecht Garint, ik heb 't u toegeseyt
Dat ik u lonen sal voor dese trouwigheyt:
Gy sult, om dese dienst, voorraan mijn pagie blijven.
Ik lees al lachende mijn Heer Kleanders schrijven.

BRIEF

BRIEF VAN KLEANDER AAN LYSANDER.

Mijn Heer Lysander, waarde vriend,
 Den Hemel doet u groeten.
 Ons quam terstont ontmoeten
 Uw afgedankten knecht Garint,
 Ellendig by ons klaagde
 Dat gy niet meer sijn Ionker sijt,
 Maar hem onnosel, dat hem spijs
 So toornig van u jaagde.
 Hy sey waarom sulx was geschiet,
 Hy was de straf onwaardig,
 Dies toont hy sich weer waardig
 Te doen, al't geen gy hem gebied:
 VVilt hem die schult vergeven
 Neemt hem weer aan, het is hem leet.
 Hy is voortaan voor u gereet
 Te sterven en te leven.
 VVy bidden u dan altesaam
 VVilt weer sijn Ionker worden,
 Sijn droeve klacht ons porden
 Dat wy't versoeken uyt sijn naam.
 VVy alle Heer Lysander,
 (Die gy te Bleau Fontaine vint
 Eer morgen) bidden voor Garint.
 Vaar wel.

Uw Vriend

KLEANDER.

Lys. Kleander laat g'u so bedriegen van een knecht?
 Die leugen is tot nut sijns Ionkers angerecht,
 En Cypris stak 't hem in. Maar zacht! mijn tijt die nadert,
 Ik sie aan 's Hemels kreyts het Starlicht al vergadert.
 'k Heb lang al onderweeg geweest; hoelaat of 't is. De
 Help my ó Paphos wigt, dat ik my niet vergis. klok slaat XI.
 Daar slaat de minne klok. 't Is elf, ik moet vertrekken;
 Doch eerst moet dese grijns mijn aangesicht bedekken. hi.

Kalisto

Kalifte in een Ledekant leggende. Klarinde.

Kal. Klarinde ga nu heen, ontfluyt de achterpoort :
Het sloeg daar daadlijk Elf, ik heb 'et zelf gehoord.

Kla. Ik wacht hem. als hy komt sal ik hem binnen laten ?

Kal. Maar laat hem sachtjes in, en sonder veel te praten.
Ik min hem om sijn daân. vrouw Vesta berg mijn eer !
Cypres bescherm mijn trouw.

Klarinde aan de Poort. Lyfander.

Kl. Kom in, kom in, mijn Heer.

Lyf. Waar is Mevrouw Kalist ? waar is haar man Kleander ?

Kl. Te bed, maar elk alleen.

Kalifte. Lyfander.

Lyf. Mevrouw. *Kal.* Mijn Heer Lyfander.

In sich selven. Lyf. Bewaar my goede goôn, dat ik in dese nacht
Kalistes eerbaarheid niet schandelijk verkracht.

't Geslonkker uws gesichts doet my mijn ogen luyken,
En kunnen 't licht niet meer gelijk voorheen gebruyken.

Kal. Lyfander doe my d'eer en set u op dees stoel.

Lyf. Ik ben die eer onwaart, die ik van u gevoel.

Kal. Mijn Heer, indien gy wist hoe ik in dese dagen
Alleen om uwent wil mijn eerbaarheid dorst wagen.

Ik wierd voorwaar van u hier namaals meer bemint,

Om mijn genegentheyd die gy te uwaarts vint,
Dan om mijn schoon gesicht 't welk gy so hebt gepresen ;

Want die tot ons geluk niet t'huys en souden wesen,

Die sijn juyft bey in huys, Kleander en Beront.

Indien gy boven gingt gy haar daar beyde vondt.

Ik wist geen beter raat tot vord'ring uwer lusten
Dan seggend ; Ik was krank en moest allenig rusten.

Want dacht ik by my selfs, indien ik dit niet doe,
So denkt Lyfander licht ik ben sijn vriendschap moe,

En denk niet aan mijn Brief en trouwgegeven woorden :

Kleander en Beront sey, dat 'et so behoorden

Dat

Dat ik allenig fleep. Sy gingen daar me heen,
En ik bleef in 't Salet op 't Swanedons alleen.

'k Wouw liever dese nacht Kleander niet aanspreken,
Dan dat ik tegens u sou mijn beloften breeken.

Lys. Mevrouw ik nauwlijx weet, of ik 't geloven mag.

Kal. Ik sweer 't u by de uur van mijn geboorte dag.

Kleander klopt aan de deur.

Lys. Wie klopt daar! *fy Mevrouw!* uw ontrouw is gebleeken.

Gy had u wel op my heel anders kunnen wreeken

Dan door dees middel; maar gy wouwt misschien Mevrouw,

Dat het Kleander meê sijn leven kosten souw.

Kal. By d'hemel ik u sweer, dat ik sulx nimmer dachte,

Mijn siel noyt so een trots bescheyd van u verwachtte.

Lys. Ik sterf om uwent wil. *Kal.* Ik ken my sonder schult.

Lys. Kaliste..... *Kal.* Hier 's geen nood. *Lysander* hebt gedult.

Lys. Ik ben niet bang, ô neen, laat iemand maar verschijnen.

Kal. *Lysander* bergt u doch hier achter mijn gordijnen.

Ik ben verseekert dat Kleander u niet vind.

Hy klopt weeraan.

Lys. Ik berg mijn leven niet. *Kal.* Gy bergt mijn eer. *Lys.* *Klarinde.*

rind.

Hy roept Klarinde.

Daar 's iemand aan de deur, 't sal licht Kleander wesen,
Laat hem maar in, gy hoeft voor ons gantsch niet te vresen.

Kaliste trekt hare Gordijnen toe. Lysander schuylt 'er achter.

Klarinde doet de deur open. Kleander in een nacht-tabbare.

Klar. Mijn Heer, Mevrouw die slaapt, en heeft een soete rust,

Ey wekt haar niet. *Kle.* Ik moet Klarind, ik ben beluust

Te weten hoe sy vaart, en of haar siekten mind'ren.

Kalif; mijn hart; ontwaakt.

Kal. Wie durft mijn slaaplust hind'ren?

Kle. Kaliste lief, ik ben 't. *Kal.* Hebt gy mijn slaap beloert?

Kle. Ik quam heel ongerust te weten hoe gy voert.

Kal. Mijn krankheyd neemt al af. *Kl.* Dat is my lief te horen.

Kal. Maar,

Kal. Maar, waarde Heer, waarom komt gy mijn slaap verstoren?

Kle. Ik droomden iets van u in een gelijkenis,
Dat maakte my benaauwt. *Kal.* Verhaal my wat het is.

Kle. Ik droomde, dat een Draak u met geweld quam schaake.

Daar meê ontwaakten ik. nu dacht ik dat de draake
Misschien uw krankheyd was, die u het leven nam,
Daarom, verkore siel, was 't dat ik by u quam.

Kal. Ik dank god Æsculaap voor mind'ring van mijn krankheyd.

Kle. Nu ben ik weêr getrooft, nu sy de godheyd dank feyt.
Ik ga daar meê dan heen. mijn siel is heel verblijft,
Dat gy mijn wederhelst ten deel gebertert sijt.

Vaar wel met dese kus. *Kleander binnen.*

Kal. Vaar wel, mijn Heer, tot morgen.

Klarinde sluyt de deur. *Klar.* Ik sald'er wel voor sorgen.

S'is toe Mevrouw. *Kal.* Ga heen. *Klarinde bin.*

Lysander. Kaliste.

Lys. Vergeeft my kuyse Vrouw

Dat ik uw dierb're eên flus niet geloven wouw.

'k Beken ik heb gefaalt, ja.... *Kal.* Ridder, ey wilt rijzen.

Leert nu na desen tijd Kalistes trouw te prijsen,

En sijt versceekert, dat gy nimmer vinden sult,

Mijn harte regens u met vuyl verraat besmult.

Lys. Ik weet 'et wel Mevrouw, gy sijt my seer genegen.

Kal. Gy weet 'et, wel waarom spreekt gy my dan so tegen?

Lys. Dat deê mijn hevigheyd, ik weet ik heb misdään.

Vergeeft 'et my, ik bid. *Kal.* Ik denk 'er niet meer aan.

Lys. Eên kus Mevrouw, eên kus kan al de twist versussen.

Hy kust haar.

Kal. Gy maakt 'et al te grof. *Lysander* is dat kussen?

Lys. Heeft oyt Endimion Diaan met meerder lust,

Of Venus haar Adoon, als ik Kalist, gekust?

O neen! maar moet gy dan mijn lust so dra besnoeyen?

Ik wenschte, dat mijn tong aan d'uwe vast wouw groeyen.

C

En

En dat uw Siel met mijn, die op de lippen stond,
Door onderling gekus gemaakt had een verbond.

Kal. Uw beê was my te sien, of slechts alleen te spreken;
Dat heb ik u beloofd, en 't is ook so gebleeken.
Houwt u hier meê gerust, uw beê is u voldaan.
En raakt my als gy deed niet meer oneerlijk aan.

Lys. Vooghdeffe van mijn siel, kan 't kussen u so deren?
'k Heb u gekust, 't is waar; maar 't was een kus in eeren.
Vergeeft 'et my, dat ik so veel bevalligheên
In dees gewenste tijt wel sien souw, en niet een
Tot bluffing van mijn min helacy! souw genieten.
En soo ik 't niet en dee, mogt gy my mooglijk hieten
By yder een, tot spot, een derfniet als hy ken.
Mijn yverige min is sterker als ik ben.

Kal. Ha snode minnaar! fy! sult gy my so vergelden
Die angst waarin ik my om uwent wille stelde?
Vertrek *Lysander*; voort! vertrek hier uyt de saal.
Of lijt dat ik het licht uyt uwe oogen haal.
Sult gy met soo een schand mijn eerbaarheyd bevlecken?
Vertrekt, of ik sal voort uw schelmery ontdekken.
Staat gy so na mijn eer? *Klarinde!* *Lys.* Stil. ay stil.

Klarinde. Lysander. Kaliste.

Kal. Hier is een schelm die my mijn eer verkrachten wil.

Kla. Mevrouw, ey sijt gerust.

Lys. *Kaliste*, ik wil vlieden.

By d'Hemel ik u sweer, u sal geen leet geschieden.

Stelt u te vreên Mevrouw, ik voor u neder kniel,

En bid dat gy 't vergeeft. *Kal.* Weg eervergeten siel.

Voort ruym u uyt mijn huys, ik roep mijn man *Kleander*.

Lys. Vergeeft 'et my Mevrouw.

Kla. Ik ra u Heer *Lysander*

Dat gy haar toorn ontwijkt.

Kal. Weg schelm.

Kla. Vertrekt mijn Heer.

Lys. Ik ga Mevrouw, ik ga, gy siet my nimmer weer.

Kla. Ik blijf hier by Mevrouw en durf niet van haar fcheyden.

Lyf. Moet ik dan fo alleen my van de trappen leyden?

Lysander gaat in donkere alleen weg, met de Piftool in de hand, en ftruykelt dat de Piftool los fchiet.

Hier is een flimme tree daar ftoot ik lichtlijk aan.

Help Hemel! mijn Piftool ontspringt my, ik moet gaan.

Lyf. bin.

Kleander, met een degen en fakkelt uyt.

Krispijn! Beronte! op!

Krispijn, met een fakkelt en degen uyt.

Criſp. Wat is mijn Heers believen?

Kle. Help, nachtgewelt!

Beronte meê met een degen en fakkelt uyt.

Ber. Wat deert u broeder? *Kle.* Hier ſijn dieven.

Ber. Waar ſijnſe? *Kle.* Hier in huys. *Ber.* Hebt gyſe hier geſien?

Kle. Ik twijffel, evenwel ik hoord' haar op de bien.

Criſp. Indien s'er ſijn geweest fo ſijnſe licht verſcholen.

Kle. Sy vielen van de trap, en ſchoten met Piſtolen.

Ber. Kalifte ſlaapt noch al, en wêet niet wat 'et was.

Kle. Beronte wekt haar niet, s'is noch niet wel te pas.

Ber. Heer Broeder my dunkt beſt, dat yder weer ga ſlapen.

Kle. Als iemandt iet verneemt roep dan terſtont om wapen.

H E T D E R D E B E D R Y F.

Lyfander. Lidian. Klairange. Alcidon.

Lyf. Gy Heren uwe komst die maakt mijn hart verblijt,
En uw gefontheyd meeft. *Alc.* k Souw al voor langen tijd
Hier by u fijn geweest, 't en waar mijn kranke leden
Van 't laafte kampgevecht mijn reys my ftaaken deden.

Klair. En ik heb na mijn Vriend Alcidons wond gebeyt
Tot die genefen was. *Lid.* Het geen ik heb gefeyt
Mijn Heer houwt dat voor wis. *Lyf.* So heeft dien Groten
Ons weder overal vergunt een vrye woning? *Koning*

Lid. Voor u en voor ons al. Mijn Vader was fo dra
Nier in des Konings hof, of bad hem om gena.
Sijn bee wierd toegestaan, doch moft hem eerft verklaren
Waar door wy tot de twift en ftrijt gekomen waren.
Mijn vader deed 't. Doen fey den Koning Henderijk;
Gena wort hun vergunt; want dit is 't rechte blijk
Van Ridderlijke deugt en edelmoedigheden.
'k Vereer hun als voorheen haar oude vrygheden.

Lyf. Gy hebt mijn fiel verplicht door defe blyde maar.

Klair. Nu fijn wy weder vry en buyten al gevaar.

Lyf. Wanneer is dit gefchiet. *Lid.* Mijn Heer 't gefchiede
heden

Aan 't Hof Fontaine Bleau. Nu komen wy gereden

Om u als Bontgenoot dit mee te doen verftaan,

En faamen om die reën na Susters huys te gaan.

Alc. Lyfander fo 't u luft, ik bid u ay gaat mede.

Klair. Ga na Kleander mee. *Lyf.* Wel aan, ik ben te vrede.
Doch fo Kleander aan dees laafte nacht gedenkt, In fief
felfs
Of ietwes my verwijt 't geen my mijn eere krenkt,
So fal ik dadelijk van hier ten oorlog trekken,
En affcheyt nemende de reden elk ontdekken.

Gy Heeren fijt gy ree, fo gaan wy, ik ga veur.

Alc. Wy toefden maar na u. *Lid.* Hier fijnwe aan de deur.

Kleander

Kleander. Kaliste. Lyfander. Lidian. Beronte. Alcidon. Klairange.

Kle. Den hemel u beschut. Dat ik u heb gevonden
Gesont en fris van moed, genesen van de wonden
Dat is my lief. *Alc.* Mijn Heer de wond en was niet groot.
Al was 't wat pijn, 't en was geen voorboô van de dood.

Lid. Een Ridderlijk gemoed moet noyt door pijn versmach-
Of pijn schoon pynlijk is, hy moet de pijn niet achten. (ten.

Kla. Mijn Heer hebt gy niet nieuws? *Kle.* Ja Ridder nieuws
Het geen my dese nacht self uyt 'et bedde joeg. (genoeg

Lys. Mevrouw hier is geklapt, en 't sal ons eeuwig rouwen.
Sachjes tegen Kaliste.

Kal. Ha guyt! *Kla.* Heer so 't u lust wil ons de saak ontvouwen.

Kle. Hier waren dese nacht of dieven in 't salet
Of moordenaars. *Kal.* Ik voel mijn hart door vrees verset.

Lys. Mevrouw. *Kal.* Dit is uw schult. *Lys.* Ey wilt 'et my ver-
schonen. Weêr sachjes.

Kle. Wy sprongen uyt 'et bed en quamen ons vertonen,
Doen was 'er niemand meer, maar waren t'huys al uyt,

Doch hoord' ik een Pistool los schieten van een Guyt.
Klair. Kent gy hun niet, soud gy hun nergens kunnen vinden?

Kle. Klarinde sey my flus, 't was iemandt van mijn vrienden.
In sich self.

Lys. Nu leyt mijn eer ter neêr, nu reys ik daadlijk voort.

Kal. Lyfander hebt gy van die dieven niet gehoord?

Lys. Mevrouw in 't minste niet. *Kal.* Waart gy d'er meê niet
onder?

Lys. Siet gy my daar voor aan? dat doet my grootlijx won-
der.

Alc. Mijn Heer hebt gy niet nieuws hoe 't met den Oorlog
gaat?

Lys. Prins Maurits so men seydt verwint de Spaansche Staat;
En veltheer Spinola word vaak ter vlucht gedreven.

So is uyt Rijnberk, dat belegert is, geschreven.

Klair. So Maurits Spinolaas slach-ordens meermaals slaat,
So sijt gewis, dat hy Rijnberk wel haast verlaat.

- Lid.* So proeft dan Spinola tot spijt van 't moedig Spanje
De Nederlantsche moed, en d'heyrkracht van Oranje.
- Kl.* 'k Heb menigmaal gewenst te sijn een slecht Soldaat,
Wanneer men wederzijts de legers so verslaat.
- Ber.* Ik wilde nu wel eens na 't angstig Rijnberk rijden,
En tegens Graaf Buquoy met Heer Bethune stryden.
Ik ben te Beauplaan, maar 't hart is by de Prins.
- Lys.* Helthafte Beront, indien gy sijt van sins
Gradivus Oorlogs-koets met wapens na te volgen,
Ik sal u als een vriend versellen onverbolgen.
- Ber.* Ik gesp het harnas aan en pleng het Spaansche bloed.
- Lid.* Beronte heeft mijn siel vereert met nieuwe moed.
Maar Ridder is 't uw ernst om in de krijg te keren?
- Lys.* Ia Heer, het is mijn ernst, 'k wil vader Mavors eien.
Vaar wel dan. *Lid.* Neen mijn Heer, gy word van my
verselt. In sich selfs.
- Lys.* 'k Moet leven sonder schand, of sterven als een Held.
- Klair.* Mijn Heer gy sijt een Held, ik sal u noyt verlaten.
- Alc.* Uw moedigheyd mijn vriend komt mijn gemoed bepra-
En tart my meê ter krijg. Het sy hier dan hoe 't sy, (ten,
Ik volg mijn moedig hart en Maurits oorlogs ry.
- Lys.* Nu sijn wy vijf in tal, al uytgelesen Heeren.
Mijn Heer gy kunt seer licht 't getal van ons vermeeren,
Kleander so 't u lust, wy sijn te saam bekend,
Versel ons. *Kal.* Snode siel, dat u den Hemel schend,
Sijt gy uw leven moe, laat hem het sijn behouwen.
Lysander, dese reys sal u noch vaak berouwen.
- Lys.* Mevrouw, 't geschiet tot spijt van uwen euv'len moed.
'k Wil sien of mijn vertrek u geen verdriet en doet.
- Klean.* Lysander, 'k ben beducht; ik wou u wel versellen
Tot vriendschap, en ik wou Kaliste niet ontfellen.
- Lys.* Gy Heeren sijt gy ree, de reysens tijt komt aan.
Mevrouw ik blijf uw slaaf. *Kal.* Lysander mag wel gaan.
- Kle.* Gy Heeren treet in huys, ik moet my noch berade.
- Lid.* Mijn suster lief, vaar wel. *Kal.* Den Hemel geef u g'nade.
Altemaal binnen, behalven
- Lysander.*

Lyfander en Kalifte.

Lys. Mevrouw dat ik vertrek gefchiet om uwent wil;
 Op dat ik uwen toorn dus doende weder ftill.
 Vergeet uw haat Mevrouw; ik wil wel daadlijk fterven;
 Indien ik door mijn dood weer mag uw gunft beërven.
 Ik ga uyt uw geficht als oorfaak van mijn leet;
 Op dat gy midlerwijl uw toorn en haat vergeet.
 Iupijn fy mijn getuyg, het heeft my vaak gefpeten.
Kal. De toorn en haat op u die kan ik licht vergeten.
Lys. Gelijk ik ben verlief op uwe minlijkheyd
 So fult gy fijn verlief op mijne moedigheyd.
 Vaar wel Mevrouw. *Kal.* Vaar wel. *Lys.* Den hemel wil u
 fchonen
 Dat gy my namaals moogt uw oude gunft betonen. *Lys. bi.*

Kalifte.

Daar gaat dien eed'len Heer, daar gaat Lyfander heen.
 Mijn vrienden volgen hem, en ik blijf hier alleen;
 Hy gaat, en 't is mijn fchult, mijn wrev'le fin t'ontwijken.
 Lyfander 'k fal u noyt mijn ftuursheyd meer doen blijckē.
 Lyfander hoort gy niet? Lyfander keer weerom.
 Ik bid u by mijn trouw, en by uw Adeldom.
 Ik haal u, neen, ô neen. ik fouw mijn kuysheyd honen.
 Ik haal u, ja, ô ja, ik wil u min belonen.
 O neen. o ja. o neen. hoe is 't mijn fiel? wat 's dit?
 Hoe! fuft gy? neen, fchep moed. vrouw Venus ay! ik bid
 Wilt mijn verflauwde fiel een eerb're middel fchenkke
 Dat ik mijn trouwe naam en kuysche echt niet krenkke,
 En aan Lyfander doch mijn wedermin bewijs.
 Maar zacht; wie 's daar?

Klarinde.

Mevrouw, twe juffers van Parijs
 Verfoeken om de eer van u te mogen fpreken,
 Sy fijn in 't voor falet, *Kal.* 'k Moet my 't voor eere reken
 Wan.

Wanneer ik word verfocht van 't fchone Iufferdom.
Klarinde ga voor heen, en zeg haar dat ik kom.

bin.

Kalifte. Olinde. Argire.

Kal. Mejuffers uw befoek doet nieuwe vriendschap bloeyen.

Arg. Men kapt de wortels af wen bomen niet meer groeyen.
Doch fo men in een telg noch hoop van vruchten feurt,
Men plant de Boom op 't nieuw en word voor goed ge-
keurt.

De fuyv're vriendschap, die ons eertijts dee verbinden,
Daar fijn geen vruchten van ter weereld meer te vinden.
De vriendschaps boom verwelkt, die gy niet gade flaat,
Maar die tot aan de grond geheel verfterven laat.

Kal. Mevrouw ik ken my vry, mijn wenschen en begeren
Dat ftrekte maar tot d'eer van u te mogen eren.

Arg. Ik wenschte nimmer meer dan dat ik wesen mocht
Mevrouw haar dienaes. ha! heb ik vaak gedocht,
Waar is die oude tijt dat wy vriendinnen waren.
Maar ach de tijt verloopt veel fnelder dan de baren.

Kal. Mevrouw indien gy spreekt van 't geen gy hebt gedacht,
So heb ik menigmaal na vriendschap mee getracht:

De plaats heeft niet vergunt de vriendschap te verfpreadē.
Ol. De plaats kan 't lichaam wel, maar niet de harten fchey-
den.

Kal. Gy had mijn lichaam niet, maar 't hart dat had gy ftaag.
Ol. O neen Mevrouw, dat is 't, waar over dat ik klaag.

Kal. Nu fijn wy dan te faam, laat ons te faamen blijven,
En met betaamde vreugt de droeve tijt verdryven.
Die vriendschap die van ons tot herwaarts is verfuymt,
Laat die op defe plaats weer worden ingeruymt.

Arg. Mevrouw dit is mijn wensch, ik wil mijn hart wel gevē.

Ol. Laat dit fo fijn Mevrouw, laat ons hier namaals leven
Verbonden hart aan hart door ware vriendschaps trouw.

Kal. Dees kusjes fijn getuyg dat ik uw vriendschap houw.

Ol. En defe wederzijds. *Arg.* En defe vriendschap leren.

Kal. So leert vrouw Cythere door kuffen vriendschap swe-
Klarinde,

(ren.

Klarin-

Klarinde.

- Klar.* Ed'le vrouw. *Kal.* Ga brengt, gelijk gy weet,
Een kaartspel in de saal. *Klar.* Mevrouw 't is al gereet.
- Kal.* Mejuffers kiest uw plaats, laat ons de vreugde queken,
Tot dat wy weder eens ons bloedverwanten spreken.
- Arg.* Syn die niet t'huys? *Kal.* O neen. Lyfander en mijn Man,
Alcidon en Beront, Klairang' en Lidian
Sijn saam na Maurits heyr voor Rynberk uytgereden,
En 't is al lang geleên. *Ol.* Hoe stel ik my te vreedden!
Hoe quam die Ridders doch den oorlog in de fin?
Fy Lidian! is dit mijn dank voor wedermin?
Had gy my oyt geseyt dat gy te krijg wouwt trekken,
Ik had u noyt mijn trouw en weermin doen ontdekken.
Ha Lidian! sijt gy van mijne liefde schuw?
Ga denk niet meer aan my, ik denk niet meer aan u.
- Kal.* Ik hoop Mevrouw sy haast weer sullen t'huyswaarts ke-
Arg. Ik sal Alcidon dan sijn woord gedenken leren. (ren.
Dat heeft hy niet beloofd, doen hy so menig eed
Van trouw my sweren dorst. *Kal.* 't Is hun bey mooglijk
leet.
- Ol.* Indien 't so was Mevrouw, hy had 'et wel doen weten.
- Kal.* 'k Ben meê beklagens waart, en 't heeft my vaak gespe-
Dat ik mijn tweede siel so droevig derven moet. (ten,
Hoe meer men klaagt, hoe meer de klacht u klagen doet.
Mejuffers, maakt een end van 't twistig minkrakkeelen.
- Arg.* Ik denk 'er niet meer aan. *Kal.* Mejuffers laat ons spelen
& En soeken tijdverdrijf door handling van de kaart.
Geen minnaar is de klacht van sijn meest' resse waart.
Wat speelt Mevrouw voor spel? *Ol.* De Franse juffer-spelen.
- Kal.* En gy Mevrouw Argier? *Arg.* Geen spel kan my ver-
schelen.
- Kal.* Indien 't Mejuffer lust, so spelen wy La Bêt.
- Arg.* Hoe veel een yder spel? *Kal.* Hoe veel? *Ol.* Een Pistolet.
- Kal.* Mejuffer 'k neem de eer de kaarten om te delen.
De Harten Vrouw is troef, men moet nootfaaklijk spelen.

- Ol.* Daar is de Harten Heer. Een minnaar sonder min.
Arg. Olinde wint 'et spel. *Kal.* Dit is een goet begin.
Ol. Ik win met Harten Heer, en moet hem doch verliesen.
Arg. De Harten Heer kan licht een Harten Vrouw verkiesē,
Kal. Argire maak begin. *Ol.* dit 's mijn. *Kal.* Ik win het spel.
 't Was nu geen Harten Heer, en daarom won ik wel.
Ol. Wat is 'er troef Mevrouw? de Heer of Vrouw van
 Ruyten? (fluyten.)
Arg. De Heer. *Kal.* Die komt u toe. *Arg.* Ia 't sal op my wel
Kal. Men speel. Daar 's troef. *Arg.* Ik win 't, om dat 'et Ruy-
 Alcidons min is bros en brijfelt als het glas. (ten was.

Klarinde.

- Mevrouw hier is een boô, die 's van Parijs gelope
 Uyt Koningklijke last en al het hof, op hope
 Dat hy u spreken mocht. *Kal.* Dit word hem niet belet.
Klar. Sal ik hem halen? *Kal.* Ia. breng hem hier in 't falet.

Bode. Kaliste. Olinde. Argire.

- Bode.* Ik kom met uw verlof. 'k ben van Parijs op heden
 Uyt Koningklijk bevel om uwent wil gereden.
 Ses Ridders onbekent, in onse Franse kust
 Nu onlangs aangelant, begaaft met grote lust
 Om worstelen om prijs en lancen stuk te breeken,
 En spelen met geweer en na de Ring te steken,
 Die hebben d'Édelliën van Vrankrijk uytgedaagt
 Tot dees verhaalde strijt, waar van de werelt waagt.
Kal. Waar sal de Strijd-perk sijn? en wanneer sal 't beginnen?
Bode. Mevrouw men sal terstont een aanvang maaken, binnen
 In 't Koningklijke Hof. de plaats word al bereyt,
 De worstelaars sijn reê. des Koningks Majesteyt
 Sal op 't versoek van hun daar tegenwoordig wesen.
 Men wacht slechts naar uw komst. ten is geen saak van
 vresen,
 Voldoet der Ridders bee, gy word 'er toe genood.
Kal. Mejuffers dunkt 't u goet, dar wy aan dese Bood
 Beloven

Beloven onse komst? *Arg.* Ik heb 't al aangenomen.

Ol. Mevrouw belooft 'er vry. *Kal.* Wy sullen samen komen.

Bede. Ik dank het Iufferchap voor d'aangenomen eysch.

Ik sal de boodschap doen. *Kal.* Geluk op uwe reys. *Bod. bin.*

Arg. Wat of 't voor Ridders sijn? *Ol.* 'k Looft Engelantse Hee-

Die munten altoos uyt in 't breken van de speeren. (ren,

Arg. Sy sijn Ses in 't getal, en hebben uytgetart.

So dat dees worsteling met lof voltrokken wart.

Kal. Me-juffers, 't word al tijt ons op de reys te geven.

De boo sey; al was reë, de plaats was al beschreven.

Ol. Wanneer gy wilt Mevrouw: wy willen daadlijk voort.

Mijn Paarden en Karos staan achter voor uw poort.

Arg. Mevrouw gelieft 'et u dat wy aan 't reysen raaken?

Kal. Mejuffer, 'k volg uw wil, ik ga my vaardig maaken.

De Koningk met sijn Gevolg.

Kon. Doen Rome Rome was door Koningklijk bestier;

Elk bralden op de buyt van standart en laurier.

Natuur had hun de kunst van strijden ingegeven,

Wanneer geen Romer streef, dan schein hy niet te leven;

Was 't niet in 't open velt tot got Augustus eer,

So was 't door worsteling en breeken van de speer.

Die Romulijnsche aart is d'Engelschen en Gallen,

Wat speer en lans betreft, als erf te beurt gevallen.

Hier sijn d'er tweemaal drie van edelmoedig hart

Die hebben d'Adeldom van Vrankrijk uytgetart,

Om worst'len wederzijts tot spijt der Romulijnen.

Kaliste. Olinde. Argire. Klarinde. &c.

Ha fiere Iufferchap gy komt te recht verschijnen.

Hy set haar in gestoelt.

Ik bid bekleet die plaats tot eer der worsteling.

Kal. Verschoont uw dienares so sy een faal beging.

Kon. Mijn Pagie.

Pagie uyt.

Pagie. Majestejt. *Kon.* Elk heeft al plaats genomen,

Ga segt de worstelaars sy moeten daadlijk komen.

bin. en weder uyt.

Pagie.

Pagie. Ontfachelijke Vorst, sy nad'ren wederzijd,
Elk spoed sich op 'et meest tot d'uytgedaagde strijd.

Kleander. Lyfander. Lidian. Beronte. Klairange. Alcidon, vermoet.
Kloridan. Toskano. Dion, met noch drie VVorstelaars.

Lyf. Wie is 'er onder u, die met gesmeerde leden
Gemoedigt een voor een in worsteling durft treden?

Klor. Wy. *Lyf.* Hoe veel sijnd'er? *Klor. Ses.* *Lyf.* Hebt gy u wel
bedacht?

Klor. Hebt gy u wel bedacht? *Lyf.* Wy steunen op ons macht.

Klor. Wy mee, so wel als gy. *Lyf.* Kom, wilt niet langer
wachten.

Ontkleet u so als wy. t'fa! toon nu uwe krachten. Sy wor-
stelen.

Kle. Wie worstelt tegens my. *Tosk.* Ik. *Kle.* Kreupel gy?
kom an. (man.

Lid. Ik daag u. *Dion.* t'fa val aan. *Ber.* Men worstel man met

Sy worstelen ses tegen ses.

Klair. Mijn vyand leyt gevelt. *Alc.* Mijn vyand leyt verslagen.

Be. Mijn vyand spreekt niet meer. *Kl.* De mijne wil verslagen.

Tos. Iupijn! *Kle.* Sta op. *Tos.* Ay my. *Lid.* Ik heb de overhand.

Lyf. Leg daar. *Klo.* Neen. weeran! sa; ik ben noch niet ver-
mant.

O vall! *Lyf.* Moet gy my nu niet voor uw Meester houwen?

Kon. Wat sijn 't voor worstelaars? men doese voort beschou-

Indien 't sijn vreemdelings en voeren d'overhand, (wen.

So bieden and're ses haar flux weer tegenstand.

Sy nemen haar gryns af.

Lyf. Ten sijn geen vreemdelings, maar 't sijn uw onderdanen.

Kle. Ons' edelmoedigheid quam ons tot worst'len manen.

Kon. Mijn vrienden sijn gegroet. *Kal.* Help Hemel! t is mijn

Lyfander, en mijn Broër. *Ol.* Klairang' en Lidian (man,

Syn saam verselt, ô goon! *Arg.* Alcidon mijn beminde.

Kle. Dat u den Hemel spaar.

Lid. *Klair.* Leeflang Mevrouw Olinde.

Kal. Lyfander en Beront' en Liefste sijn gegroet.

Alc. Argire schone Nymph, den Hemel u behoed.

Ol. Ik

Ol. Ik dacht gy souwt voortaan in d'oorlog sijn gebleven.
Lid. Uw schoon gesicht Mevrouw heeft ons te rug gedreven.
Kon. Hoe is 't vriend Kloridan? hoe is 't gy worstelaars?
Ber. Heer Koning wel te pás, maar 't hart is vol gevaars.
Kon. Mijn dienaars draag hun weg, een yder na sijn woning.
 Ik keer na mijn Paleys. vaar wel.
Lys. Kleand. Ber. Lid. Alc. Klair. Lang leef de Koning. *bin.*

Kleander. Kaliste. Lysander. Olinde. Lidian. Klairange.
Argire. Alcidon. Beronte.

Kleand. Mijn vrienden my dunkt best na Beauplaan te gaan.
Olinde. Mijn Heer 't is al te spa, en denkt daar nu niet aan,
 Maar doet my dese eer en gunst en vriendlijkheden,
 En wilt voor dese maal in mijne kamers treden.
 Mijn huys is tot uw dienst. *Kal.* Mevrouw ik dank u seer.
Olinde. Ey gunt aan my die eer. *Kal.* Kleander, en gy Heer
 Wat dunkt u? *Lys.* My, Mevrouw, ik acht 'et my voor eere.
Kleand. Ik mede. *Ol.* Volgt my dan, 'k sal u de wegen leren.
 Hier sijn wy in 't Salet. *Arg.* Gy doet ons grote eer.
Kal. 't Is onverdiend. *Ol.* O neen. een yder set sich neer.
 Elk wil dicht by Olinde sitten.

Lid. Klairange andermaal, gy sult uw liefde laten,
 Of so gy minnen wilt, so miñt haar, maar met maten.
 Lidian trekt Klairange ter zijden.

Olinde is voor my en anders niet een mensch.

Gy mint dan wat gy mint, noyt komt gy tot uw wensch.

Klair. Olinde is voor my, gy hoeft haar niet te vleyen.

Lid. Al sijn uw sielen eens, ik sal u lichaams scheyen.

Klair. Gy scheyden? *Lid.* Ja ik. ik. *Klair.* O! krachtelose Man.

Lid. Was 't niet in dese saal gy kreegt 'er proeven van.

Klea. Daar's weér een nieuwe twist om u Mevrouw Olinde.

Gaat by hun. Olinde. Gy Heeren sijn gerust, gy beyde sijn mijn
 vrinden.

Lid. D'een meer al d'ander. *Ol.* Neen. gy sijn bey even lief.

Lid. Ik steel uw woorden, maar hy is uw hartendief.

Ol. Neen Lidian, ó neen, Kom set u by my neder

Een

- Een yder aan een zy, gy wordt dan vrienden weder,
 Ik fal noch u noch hem toe ſpreeken, dan te met.
 So wordt u minnenijt allengskens wel verſet.
 Lyſander Heer, hoe is 't? nu moet ik u wat quellen,
 Sal u uw eygendom en vryheyd ſteets verſellen;
 En ſult gy dan altoos onoverwonnen gaan?
 Is 't mooglijk, dat u noyt de minnedrift komt aan?
 Gy ſijt ſo braven Heer als ymandt oyt kon wenschen.
 Maar 't ſchijnt Cupido is vervaart voor grote menſchen.
 Geen dier hoe wreet het is, of 't weet wel van de min.
 Hebt gy voor u alleen dan ſo 'n byſond're fin?
 Wy mogen ons met recht wel ongelukkig noemen,
 En namaals niet ſo ſeer op onſe ſchoonbeyd roemen,
 Door dien uw killend hart in 't minſte niet en blaakt,
 En doch aan andere een minnend'yver maakt. (ven.
- Lyf.* Mevrouw op ſulke een vraag kan ik geen antwoord ge-
Arg. Wel meent gy dan Mevrouw, dat ſulke Heeren leven
 En t'enemaal bevrijt van heete minnepijn,
 En Pafos Heyligdom niet onderdanig ſijn?
 O neen, Mevrouw, o neen. Ik weet dat Heer Lyſander
 So wel ontſteken is door liefde als een ander.
 Een ander minnaar maakt bekend ſijn minnebrand,
 Maar hy Mevrouw, hy houd ſijn liefde in de band.
 Dies hoe hy meerder tracht haar vlammen te verbergen,
 Hoe hem allengs in 't hart die vlammen heeter tergen.
- Lyf.* Indien god Mars niet kan Cupidoos ſchicht verſmaên,
 Hoe kan ik als een menſch Cupido wederſtaan?
 En of ik ſey; mijn hart door liefde is gekluystert,
 So is 'er doch geen Nymph, die na mijn klachten luystert.
- Arg.* Mijn Heer hoe weet gy dat? *Lyf.* Wijl ik 't verſekert ſy.
Arg. Niet al te wel; miſſchien ſit hier in deſe ry
 Een juffer, die verheugt om uwe min ſouw weſen.
 Nu weet ſy 't lichtlijk niet; ſy ſouw uw wondt geneſen
 Met balfem, die uw hart tot eygen baat begeert.
- Kal.* Lyſander, koſt ik haar die u ſo heeft beheert,
 En ſo mijn tuſſchenspraak haar weermin kon verbinden,
 Gy

Gy souwt om uwent wil my alrijt yvrig vinden.

Lys. Of schoon de godheyd selfs en d'aldereêlste vrouw
Haar stene boesem kneên, en voor my spreken wouw,
't En kon doch noyt geschiên, haar schone deugt-prieelen
En mijn verdiensten van elkander veel verschelen.

Kleand. Lysander blaakt van min die niet te blussen is.

Ol. Wyl hy sijn liefde houwt voor een geheymenis,
Maar die door uytstel doch in 't end wel sal ontkleden,
So laat ons midlerwijl ter avondmaeltijd treden.

Kal. Doch wyl gy nu ter tijt van hare naam sijt schuw,
So heb ik echter doch een kleyne beê op u,
En daar meê raakt gy vry. *Lys.* Laat uw gebod my hooren,
Het word voldaan, ik ben tot uwen dienst gebooren.

Kal. Wel aan, vereert ons dan een kort beweegend liet
Ter eer der mengel-jeugt die gy hier saamen siet;
En liefde van de vrouw, die u uw hart kan steelen.
Paar dan uw Org'le-keel met klank van schelle Veelen.

Lys. Ik neem gewillig aan 't geen my Mevrouw geboot.
't Uytwerksel is my kleyn, schoon 't schijnt voor and're
groot.

'k Wil oock veel liever nu met speelen schand inleggen,
Dan wrev'lig uw gebod, 't welk reed'lijk is, ontseggen.

Ol. Sie daar, daar 's een Viool. *Lys.* Wat Toon? *Kal.* Repicavan.

Lys. Elk volg my met sijn stem. *Kleand.* Het sal geschiên, hef an.

Toon : *Repicavan.*

1. Hypolite!

De schoonste onser tijt,

Gevalt 'er u, dat ik mijn hart verslijt,
Het welk ik heb uw schoonheyd toegewijt?

Moet ik dan eyndlijk sterven,

En erven

De droeve dood voor blijde wedermin?

Kom wrange Goodje,

Kom met uw bootje,

Laat een minnaar in,

2. Lieven

2. Lieven Engel

Ik haat my zelfs, nu 'k sie

Dat gy de gunst verwerpt, die 'k u aanbied.
't Is best, dat ik uw wrevelheyd ontvlie.

Nu al uw minlijk lonkken,

En pronkken,

Uw trouwste slaaf helaas! onttrokken sijn,

Vloek ik de Weereld,

Die sichbepeerelt

Met een soet fenijn.

3. Groote Goden!

Wat dicht sy in haar sin,

Dat sy my sterven doet wijl ik haar min;

Die 'k minnen sal, so lang ik leeven vin?

Doch so gy my, ô Schoone,

Kunt toone

Hun sonde, die uw trouwe Liefde boôn;

So doet gy blonde

De meefte sonde

Dat gy sijt so schoon.

Kle. Houd op, mijn Heer, houd op, uw speelkunst te volvoeren, (ren.

s'Heeft krachts genoeg, de siel der vrouwen-sex t'ontroe.

Lyf. Dit raakt my self aan 't hart.

Ol. Hy 's al van min doorgriest.

(lieft.

Kom laat ons dischwaart gaan. *Kal.* Mevrouw, wen u ge-

Larmes trekt Lysander in 't ingaan by 't lijf.

Lar. Heer Ridder met verlof. Mijn Heer staat gins in 't donker, (ker?

En wou een woort of twee u spreken. *Lyf.* Wie 's uw Ion-

Waar is hy? *Lar.* Hier voor deur. *Lyf.* Ik kom hem daadlijk

by.

Lysander gaat in huys en haalt een degen.

Polidoor. Larmes. vier Braves. Lysander.

(my?

Pol. Mijn makkers past wel op. *Lyf.* Mijn Heer ontboot gy

Pol. Ia, ik heb u ontboôn. *Lyf.* Hebt gy my iets t'ontleggen?

Ik

Ik ken u niet. *Pol.* Ik wel. mijn degen sal 't u seggen.
 Spitsbroeders sa. *Lys.* Verraars! van soo een hoop beklemt.
 Gy sult my niet ontgaan, uw sneu'len is bestemt.
 Sta guyts.

Beronte met fakkel en degen.

Ber. Wat is 'er gaans? *Lys.* Een reex van snode schelmen.
Ber. Help! help hier sijn verraars, met glinsterende helmen.
Klair. Waar sijnse! *Lys.* Hier, houw moed.

Klairange. Lidian. Kleander. Alcidon. met fakkel en degen.

Lid. Verraders, voort van hier.

Kle. Wat houwt my dat ik haar niet flux ten afgrond stier?

Lys. Leg daar vervloekte sielt. *Alc.* Waar sijnse daar gebleven?

Kle. Houw daar, daar is uw loon. *Pol.* Ik sal u al doen sneven

Lys. Daar is uw dootsteek. *fo.* *Lid.* Leg daar, gy duyvels erf.

Kle. Wat sijt gy voor een gaff? *Lys.* Help Hemel! help! ik sterf.

Alc. Weg sijnse; hoe mijn Heer kunt gy 't niet langer harden?

Lys. Mijn lichaam is gescheurt door steek op steek aan star-

Kleand. Voort seg my wie gy sijt. (den.

Larm. Een dienaar van een man.

Klea. Hoe heet die man? spreek op. *Lar.* 't Is jonker Kloridan.

Kle. Waarom quamt gy terstone ons al ter neer te leggen;

En Heer *Lysander* eerst? *Lar.* Mijn Heer, ik sal 't u seggen;

Lysander heeft al t'hans voor 's Konings Majesteyt

Mijn Ionker Kloridan in 't worst'len neer geleyt,

En daarom komt de Neef van Kloridan dit wreken.

Kleand. *Lysander* heeft hem ook daarom ter neer gesteken.

Daar leggend'er al vier met welverdiende pijn.

Dit is der schelmen loon. gy moet de vijfde sijn.

Larm. Ay my! *Kleand.* 't Is nu te laat. Hoe is 't, mijn vriend

Lysander?

Lys. Ik swem in 't laauwe bloedt van my en van een ander.

Daar bloen mijn wonden weer. ik kan niet langer staan.

Kleand. Rijst Heer, wy sullen voort verreyzen na Beauplaan.

H E T V I E R D E B E D R Y F.

Klairange in een venster leggende.

E N Minnaar nimmer denkt op ongestuyme vlagen,
 Maar durft 'et al tot eer van zijn Meest' resse wagen,
 So doet Heer Lidian, na dat ik heb gehoord,
 Die komt hier alle nacht aan Vrouw Olindes poort.
 Nu sal ik dese nacht self op zijn komste passen,
 En komt hy nu, ik sweer, ik sal hem so verrassen.
 Maar zacht, wien hoor ik daar? is 't Lidian? hy is 't.

Lidian.

So is Kleander met Beronte en Kaliff
 En Heer Lysander weer na Beauplaan gereeden;
 Wy and're sijn noch hier in al de moeylijkheden.
 Klairange seyt my wel dat hy sijn min betruurt,
 Maar heeft omtrent haar huys een Kamer doch gehuurt.
 Dit maakt hem seer verdacht: en of hy haar al minde
 Of niet, 't was evenveel, hy souw geen weermijn vinde.
 Hier is Olindes huys, hier heeftse my ontboôn.
 Ik sluyt de poort self op. Geleyt my goede goôn.
Klair. Hy gaat 'er in, ga heen, by d'oppermacht ik sweer,
 'k Sal Lidian en haar die valscheyd wel verleren.
 Hier neem ik hem dan waar; ey, dat hy nu maar quam,
 Mijn siel vol felle toorn brant in een lichte vlam.
 Hoe kan ik doch mijn hart om langer uytstel vergen.
 Daar komt dien minnaar aan, ik sal my hier verbergen.

Lidian op de straat. Olinde op een Gallery.

uyt de deur gaande. Lidian. Ha noodlot al te wreet, dat ik weerscheyden moet!

Vaar wel mijn siel, vaar wel. *Olin.* Den Hemel u behoed.
 Ik durf niet langer staan. Siet, Phcebe ons beluyfster.

Lid. Vertoest Goddin, ey toest, 't gesicht word my verduy-
 Wanneer ik u ontbeer, uw flonkkerend gesicht (stert
 Ver-

Verdooft, wannerm' u fiet, de filv're maan haar licht.

Ol. Vaar wel lief Lidian. *Lid.* Hoe sal ik scheidyden kunnen?

Indien ik scheidyden moet wilt my een bee vergunnen.

Ol. Ik sal. *Lid.* Dat is Mevrouw, doet my die laatste eer,

En smijt uw trouwe slaaf uw lieve neusdoek neer,

En dat ik dese nacht die leg in dese armen,

Op dat s' in plaats van u mijn minnend hart verwarme.

Ol. Beminde Lidian mijn neusdoek helpt u niet. *Sy wilse neer smijten.*

Doch evenwel wyl gy 't u dienaars gebied

So doen ik 't, offe schoon uw vlammen niet kan blussen.

Lid. Holla Mevrouw, gy moft die neusdoek eerst eens kussen.

Ol. Ik kus u waarde doek, ik kus u andermaal: *Sy smijtfte neer.*

En schenks' aan Lidian tot mind'ring van sijn quaal.

Lid. Syt welkom sachte doek, mijn siel en kan niet rusten

Eer dat ik vind die plaats die vrouw Olinde kusten.

Ol. Vaar wel mijn Lidian, ik durf niet langer staan.

Lid. Vaar wel mijn Cytheré, mijn Pallas, mijn Diaan. *Ol. bin.*

Klairange. Lidian.

Klair. Nu spreek ik Lidian, al souw 't my eeuwig rouwen,

Gy heb uw dierb're één niet Ridderlijk gehouwen.

En hebt gy by Mevrouw Olinde niet geweest?

Ontkent 'et niet, men fiet u alle nachten meest.

Lid. Het is wel regen d'eed die ik u heb gesproken,

Maar gy hebt uw belofte en eden eerst gebroken.

Klair. Mijn eed gebroken? neen. Dat ben ik niet gewent.

Dies segt my, hoe, en waar, dat ik die heb geschent.

Lid. Gy seyde my wel eer, dat gy Olinde hate,

En datg' om harent wil wel wouwt Parijs verlate,

Doch fietmen dat gy dicht by hare woning woont.

Is dit dan niet uw eed gescheurt, en my gehoont?

Klair. Wel aan Heer Lidian, acht my te sijn na desen

uw vyand, niet uw vriend. *Lid.* Ik sal uw dienaar wesen;

Doch d'eden diemen doet sijn al niet even groot,

Want d'eene breekt Cypres, de and're breekt de Dood.

Klair. 'k Seg u dan eens voor al, vergeet Mevrouw Olinde,

En blijft van haar van daan, of soo ik u daar vinde.....

Lid. Wat fouwt gy doen? *Klair.* Ik sweer dat ik my wreken fouw.

Lid. Op wie mijn Heer? op my? of op die schone vrouw?

Klair. Ha snode! tart gy my? het fouw uw leven gelden.

Lid. Ik ben mee uyt de stam van Ridderlijkke Helden.

Uw dreygen gelt niet veel, gy maakt my niet vervaart.

Klair. Sijt gy van Helden bloet, so toont u Helden aart.

Lid. Ontbloot u na den eys, ik wil als Ridder vechten.

Het geen de min niet kan, dat moet de kling beslechten.
Sy vechten in 't hemd

Alcidon alleen.

So heeft Argire dan mijn klachten op het laaft
Door vreugde van dees nacht in 't kille hart geplaatft.
Ik mag my wel te recht noch over u verblijden,
Dat gy melyden hebt met al uw minnaars lijden.
Volhart in min Mevrouw, en weest voortaan niet schuw;
Gedenk alleen aan my, ik denk alleen aan u.
Maar zacht! wat hoor ik hier, terwijl ik t'huyswaart war
Men drijft in 't bloote hemd de blanke wapenhandel. (del
Ik scheyse, 't sy wie 't sy.

Lidian. Klairange. Alcidon.

Lid. Houw daar die degen kus.

Klair. Ontfang de wedergalm.

Alcidon komt by haar.

Gy Heeren wel hoe dus?

Wel moet ik dan altoos u in de wapens vinde

't Sy vroeg of spa, alleen uyt liefde tot Olinde?

Ten past geen Ridders wel, dat men om eene vrouw

Gestaag als vyanden malkander haten fouw.

Wie heeft van tweeën de schult? wilt my uw twedracht

'k Beloof u als een vriend, dat ikse by sal leggen. (leggen)

Lid. Mijn Heer ik lijde noyt, dat my een Ridder tart.

Klair. Ik lijde noch veel min dat ik gelaftert ward.

- Alc.* Wilt gy Olinde dan tot wederliefde d'wingen?
 O neen dat kan niet sijn, dat sijn geen ed'le dingen.
 Gy Heeren staat gy toe, dat u Olinde schey?
 Ik sal haar halen gaan. Wat segt gy allebey?
Lid. Voor my, ik sta 't u toe, ik laat haar 't vonnis schrijven.
Alc. Dien vrouw Olinde kiest die sal haar minnaar blijven;
 En die sy niet en kiest, die mag dan elders gaan.
Lid. Ik keur uw voorslag goed. *Klair.* Die koop neem ik niet
 Souw ymand over ons een laatste oordeel vellen, (aan.
 Die 'k weet dat meer na d'een dan d'ander zy kan hellen?
 Dat lyd ik niet. *Alc.* Mijn Heer, wat wilt gy dat men doe?
Klair. Ik wil maar evenwel, ik sta haar vonnis toe.
Hy haalt 'er uyt 'er huys. *Alc.* Ik haal Olinde hier.

Olinde. Alcidon.

- Alc.* Mevrouw gy moet haar vechten,
 Door kiefing van de een voor uw gemaal, beslechten.

Olinde. Alcidon. Lidian. Klairange.

- Ol.* Gy Heeren, 't is my leet dat ik u altijd vin
 In onderling krakkeel om 't nut van weder-min.
 Doch wijl gy 't vonnis eyft vervolgens mijn gewissen,
 So moet ik soo in 't kort uw minnend' yver sliffen:

Die sich langst kan van my houwen,

Dien sal ik door 't Huvlijk trouwen:

Maar die 't eerst mijn min weer vleyt,

Dien wort wedermin ontseyt.

- Dit is mijn laatste wil die ik daar aan u seg;
 Dies di mijn Trouw begeert, blijf 't langste van my weg.
Alc. Dit vonnis moet geschiën. *Alcidon* leyt *Olinde* weër in
 haar huys.

- Klair.* Wat vonnis was oyt wreder?
 Vaar wel hoogwaarde Vrouw, gy siet my nimmer weder.
 Gy waart mijn Meesteres, ik ben uw slaaf geweest. *bin.*
Lid. Dees uytpraak van Mevrouw maakt my mijn siel be-
 deest.

- Olinde* wrange Nymph, wat komt gy onheyl stroyen.
 Ik trek uyt uw gesicht uw vonnis te voltoyen.

Ik was en ben uw slaaf, ik dank u voor die eer.

Vaarwel, vaar wel voor 't laaft, gy fiet my nimmer weer.

binnen

Alcidon uyt Olindes huys komende.

Hoe! sijn die Heeren weg? wat sien ik hier gebeuren,

Ik moet haar vlugge vlucht so dad'lijk na gaan speuren.

Kalisto. Lysander, in een ledekant liggende.

Kal. Lysander sijt gegroet. Hoe sijt gy nu te pas?

Lys. Ik blijf d'ellendige Lysander die ik was.

Kal. Uw krankheyd die gy voelt, die is u toebeschoren

Na 't menschelijk vernuft uyt Goddelijke toren.

Want was 't geen stout bestaan nu onlangs aangerecht,

Doen gy my schennen woud tot schennis van mijn Echt?

Een eerbaar Huw'lijk sweeft de Goden staag voor ogen:

Die willen nimmermeer Echt-schennisse gedogen.

Dit is des Hemels straf die u in schennis vond.

Ik self van die nacht af waar noyt ter deeg gefond.

Daarom soo bid ik u wilt uwe liefde snuyken,

En wetten van de Trouw en eerbaarheyd gebruyken.

'k Beloof u wederom, mint my so veel gy kunt,

Maar meer niet, dan mijn eer ons wedermin vergunt.

Lys. Den Hemel heeft my noyt in overspel bevonden,

Maar dese krankheyd spruyt uyt mijn ontfangen wonden,

Ik was door Artzen kunst noch naauwlijk weder fris,

Of gy geeft my terstont weer nieuwe hindernis.

Mevrouw ik mag u wel met recht ondankbaar noemen:

En my, naar uw begeer, ter diepen afgrond doemen.

Is dit vergeldinge? fy! word ik so geloont?

Voor al mijn trouwe dienst so dikmaals u betoont?

En waar 't niet best geweest, dat ik van snode sielen

My in so menig strijt had moedig doen ontsielen?

Ik had uw stuursen aart die gy te kennen geeft,

En uw ondankbaarheyd nu nimmermeer beleeft. *(kende*

't Hart knaagt my, dat ik oyt soo schoon een vrouwe

Jupijn, gun my mijn dood, of mind'ring van elende.

Kal.

Kal. Mijn Heer gy doet mijn naam en achtbaerheyd te kort,
Mits ik ondankbare van u' gheten word.

't Is waar, dat gy wel vaak in vyandlijke slagen

En bloedig kampgevecht uw leven darde wagen.

't Is waar gy hebt mijn Broër, mijn Vader, en mijn Man

Haar leven wel gered; maar wilt gy daarom dan

Dat ik voor sulck uw dienst mijn Heylge Echt souw scheu-

En dat my yder voor Lyfanders boel sou keuren? (ren,

Den Hemel my bewaar voor die verkeerde fin.

Dies Heer Lyfander 'k bid, vermindert uwe min

Te mywaarts, s'is onnutt, dat kunt gy licht bedenken.

Houw op mijn Huwlijx trouw en Echt voortaan te kren-

ken.

Vergeet uw geyle lust en liefde op te voèn.

Ik seg 't u eens voor al, ik wil, noch sal 't niet doen. *bin.*

Lyfander alleen.

Ondankbare Kalist! ik wil wel daadlijk sterven,

En 't lichaam lid tot lid aan stukken laten kerven,

Indien gy na mijn dood uw leven houden moogt.

Dan word ik noyt van u lichaamlijk weer beoogt:

Maar mijn ontsfelde rif dat souwt gy steeds sien sweven

Om weerwraak van mijn dood en onbarmhartig sneven.

Hoe! is een man geteelt om dat hy 't korfel bloed

Der vrouwelijke Sex gestaag verswelgen moet?

Hoe of een minnaars hert so na de liefde luyftert?

Die hem met staal gebid gelijk een paart bekluyftert.

Maar sacht Lyfander, sacht, mijn siel, ay! neem gedult,

Gy lastert haar vergeefs, gy hebt volkomen schult.

Gy doet haar eer te kort en vriendschap van Kleander;

Gy sijt bestraffens waart, en ach! gy straft een ander.

Vergeeft my schoone vrouw, dat ik uw eer misdee.

Het geen de liefde ried doet my in 't harte wec.

Houw op mijn siel, houw op; 'k hoor iemand herwaarts

spoeden.

Mijn vrienden sijt gegroet.

Kleander. Beronte. Alcidon. Kaliste.

Kle. Den Hemel u behoede:

Hoe vaart uw krankheyd al, vermeerts' of neemtse af?

Lys. Ik dank den hemel die mijn krankheyd mind'ring gaf.

Ber. De spraak mijn Heer kan die uw krankheyd overladen?

Lys. Ay Heer in 't minste niet, het spreken kan niet schaden.

Alc. Mijn Heer met uw verlof, dat ik verhalen mag

Het geen my is gebeurt in 't kriecken van den dag.

Ontset u niet, de maar is droevig die 'k sal melden.

Nu onlangs quam ik gaan uyt klaverrijke velden,

In 't kriecken van Auroor, en spoeyde t'huyswaarts aan.

Doen sach ik onderweeg twê Heeren samen slaan

En vechten, recht voor 't huys van d'Edelvrouw Olinde,

'k Trat toe, om sien wie 't was. helaas! doen waaren 't vrin-

Klairang' en Lidian die streden om Mevrouw (de.

Olinde, wie van tweek haar dienaar wesen souw.

't Quam so ver, dat sy 't aan Olindes kiesing stelde,

Die over hun geen keur, maar droevig oordeel velde.

Dit vonnis maakten doen die Heeren bey so boos,

Dat yder met ter vlucht een and're Son verkoos.

Ik ben haar na geweest, maar heb hun niet gevonden.

Lys. Die altebange maar veroorzaakt nieuwe wonden.

Ber. Mijn Heer stel u gerust. *Lys.* Ik set my op mijn Ros.

Staat uyt 'et bed op.

En ren mijn vrienden na door water en door bosch.

Vaarwel gy Heeren saam. den Hemel sy uw hoeder.

Vaar wel Mevrouw Kalist, ik hoop dat ik uw Broeder,

Of mooglijk allebey in weynig dagen vin.

Dees voorgenomen reys gaat die niet na uw sin?

Sachjes tegen Kaliste.

Ik trek van self nu weg, gy kunt niet beter wenschen,

En soek om u mijn dood in 't staal van bose menschen.

Ka. Mijn Heer, gy hebt ons vaak door uwen dienst verplicht,

En dankbaarheyd hoe groot doch voor uw diensten

swicht.

Al wa uw moedigheyd tot noch toe quam t'ontdekken
Is aangenaam geweest, maar lacy ! dit vertrekken

Gevalt ons 't minste niet, maar doet ons wee en spijt.

In sich selve. Lys. Kaliste fy ! dat gy so vol van valsheyd sijt.

Hoe kan uw quade siel sich weer so vriendlijk tonen ?

Ha snode ! veynsery schynt heel in u te wonen.

Gy altemaal vaart wel, ik hol mijn vrienden na.

Kle. Mijn Heer, ik ben gereet dat ik so met u ga.

Lys. Neen Heeren, neen, blijf t'huys, 't geselschap kan ons

Want rijden wy te saam al op de selfde paden, (schaden.

En niemand vint hun, is ons reysen niet om niet ?

Ik reys daarom alleen, gy and're meê, en siet

Of gy haar vinden kunt in d'een of d'ander steden.

't Is best dan elk alleen bysond're weg gereden.

Vaar wel, ik neem mijn reys recht op Burgundjen aan. *bin.*

Kal. Moet dan dien ed'len Heer nu weder van ons gaan ?

Kl. Een vriend en wil niet graag een goeden vriend verliezen.

Ik meen om harent wil ook so een reys te kiezen.

Ber. Ik soek haar te Parys of plaatsen daar omtrent.

Alc. En ik sal haar eer lang gelijk als onbekent

In Engeland, en dan in Nederland gaan soeken.

Kle. Ik sal 't Latijns gewest en al de Spaansche hoeken

Doorsnuffelen, om sien of ik haar vinden kan.

Vind ik Klairange niet, licht vind ik Lidian.

Kal. Mijn Hart, ik ben ontstelt dat gy van huys wilt reysen.

Kl. 't Moet sijn, mijn Lief, ik kan mijn opset niet doen deysen.

Ber. Wy blijven samen t'huys, vrouw Suster sijt gerust.

Kle. Vaar wel Beront. Mijn lief vaar wel, voor 't laast gekust.

Alcidon vriend vaar wel, tot wy ons weder spreken.

Een aangevangen reys moet nimmer blijven steken.

Alc. Vaar wel Mevrouw, vaar wel, ik set my straks te paart.

Vaar wel. *Ber.* Mijn vriend vaar wel. *Kal.* Iupijn u al be-

waart.

Lysander in Burgundien.

Ik voel mijn siel geneygt en 't krankke hart bestreden,

Om 't goddelijk besluyt met vierige gebeden

Te danken voor mijn komst in dees Burgundscæ wal.
 Hier weet ik woont van ouds een Geestelijk getal
 Van Capucyners en van Barrevoeters orden.
 Ik klop dan aan de Poort, en wil haar broeder worden.

Klairange roept van binnen.

Wie klopt daar. *Lys.* 't Is goet vriend. Ik bend'er maar
 alleen.

Klairange in Capucyners gewaait. Lysander.

- Kl.* Den Hemel segen u. Wat porren u voor reën
 Dat gy aan 't Klooster klopt? *Lys.* Ik kom by u ter kerken,
 En bid u dat gy wilt mijn swakke geest versterken.
- Kl.* Sijt gy dan krank? *Lys.* Geweest.
- Kl.* Waar vong uw siekte aan,
 En heeftse lang geduurt? *Lys.* Ik kreegse te Beauplaan,
 En s'heeft een wyl geduurt; ik was weer fris na 'k miende,
 Begaf my dies op reys te soeken na twee vrienden,
 Die om een liefde strijt stillwijgens sijn gevluucht.
 Nu rijdend van Parys omtrent een ander lucht
 Gevoelden ik terstont verniewing in mijn qualen;
 En 't schein als of ik wouw mijn laatste adem halen.
 Ik braakte langs de weg (verlof dat ik 't u meld)
 Intkokers, visschen, haar, gevogelt, naald en speld,
 Loot, spiessen, spijkers, steen, en arm en vinger-ringen.
 't Is waar het geen ik seg, daar siet gy al die dingen.
- Kl.* Helaas! hier is 't, dit is een onderaarts bedrog. (noch?)
- Lys.* Ik sweer 't u, 'k hebt gebraakt. *Kla.* Wel Ridder leeft gy
- Lys.* Ik voel my half ontsielt, dies wouw ik 's hemels reyen
 Met vasten en gebeën om mijn gesontheyd vleyen.
 Wanneer ik dan ben vry van dese sware straf,
 So wil ik staande voets wel dalen in het graf.
 Wanneer men heeft geleest, so moet men eyndlijk sterven.
- Kla.* Gy sult met uw gebeën den hemel wel beërvan.
 Den hemel wil doch niet dat enig mensch verga,
 Maar schenkt hem, die hem bid, de eeuwige gena.
- Lys.* Doch

Lys. Doe i wensd' ik eer men my in 't nare graf souw steken
Dat ik met blijfchap weer mijn vrienden bey mocht spre-
ken.

My dunkt ik wierd gefond. Maar laas! nu is mijn hart
Met dubb'le angst beleaân. *Kl.* 'k Heb deernis met u smart.

Lys. Ha Hemel! vond ik hun, ik souw dan daadlijk worden
Een dienaar van uw Kerk, en Broeder van uw Orden.
Eerwaarde Vader, ey, hebt gy hier noyt gezien
In 't Klooster dese twee gevluichte Edelliën?

Kl. Ten is niet lang geleên, doen is hier een gekomen,
En heeft dees Orden meê als Broeder aangenomen.

Lys. Godvruchte Vader, hoe dat ik u meer bekijk
Gy word dien Edelman hoe langs hoe meer gelijk.
Ik loof dat ik wel eer met u in and're kleren
In 't Koninglijk Parys de wapens placht t'hanteren.

In sich self. Dit is Klairange self, indien ik niet en mis.

In sich self. *Klair.* My dunkt hoe langs hoe meer, dat dit Ly-
fander is.

Lys. Ey melt my uwe naam, of mag ik die niet weten?

Klair. De Ridders die gy soekt hoe plagt gy die te heten?

Lys. Den een Klairange heet, en d'ander Lidian.

Maar na my dunkt gy sijt Klairange self. *Klair.* Ik kan

In sich self. Niet langer swijgen, neen, 'k moet my te kennen
geven,

Lyfander uwen vriend Klairang' is noch in 't leven.

Hier staat hy voor uw oog, ik ben om u verheugt.

Sijt welkom waarde vriend.

Lys. Mijn vriend, ik schrey van vreugt.

Ik ben mijn krankheyt quyt en schijn in lust te swimmen.

Klair. Wijl ik u sie mijn vriend, kan ik mijn vreugt niet tem-
men.

Lys. Maar vrint Klairange, ey hoe quamt gy hier toch toe
Dat gy in 't Klooster gingt. *Klair.* Ik was de weerelt mee.

Lys. Voorwaar mijn vriend, gy waart gelukkiger dan and're,
Dat gy so dadelijk uw leven kost verand'ren.

Klair. Ten speet my noyt, dat ik de weerelt so verliet,

Want

Want al wat weerelts is, is ydelhejd en niet.

Lysf. Och kost ik mijn gemoed oock van de weereid rijten?

Maar soo ik 't huyden deê, het souw my morgen spijten.

Klair. Mijn vriend tree by my in, en werp u op de vloer,

En stort daar uw gebeên als Kloosters medebroêr.

So sal den hemel self uw krancke leên genesen,

En gy sult 's Kloosters vriend, en 's weerelts vyand wesen.

Lysf. Ik volg u willig na. maakt my 't geloof so stijf,

Dat ik de weerelt haat en in een Klooster blijf. *bin.*

Alcidon alleen.

So is dees lange reys van my vergeefs begonnen,

En die ik heb gesocht, en heb ik niet gevonden.

Waar sijt gy vrinden? spreekt. noem slechts het verste dal,

Ik sweer u by mijn trouw dat ik u halen sal.

Al waart gy in de hel by d'onderaartse volcken,

Ik haald'er u van daan door kracht van scharpe dolken.

Heeft Orpheus met sijn Lier sijn vrouw Euridice

Weer uyt de hel gerooft, kan ik niet door de snee

Van dese naakte kling uw uyt die poel ontsetten,

Tot spijt van Cerberus? Wat duyvel souw my letten?

Ey seg dan waar gy sijt. Ik blijf al even wijs,

En dool al foekende, en keer weêr na Parys. *bin.*

Lysander in Pellegrims gewaat. Klairange.

Mijn vriend ik dank u seer voor 't heylig onderrechten,

Ik hoop dat my niet meer de weerelt sal bevechten.

Klair. Den Hemel u behoed Lysander waar gy gaat.

Lysf. Vaar wel. ik spoey mijn reys na 't Klooster Montfer-
raat.

HET VYFDE BEDRYF.

Lysander. Kleander in Bedelaers gewaat.

Klea. SO wouw den Hemel dan, mijn trouwen Heer Lysander,

Dat ik uw vinden souw. *Lys.* Mijn goede vriend Kleander,
Hoe quamt gy hier ter plaets in Bedelaers gewaat?
Wat is de reën dat het so deerlijk met u staat?

Klea. 't En is niet met mijn wil. Ik sal 't u niet verswijgen,
Wanneer, en hoe, en waar ik 't onluk quam te krijgen.
Ik reysde (kort naar u) na Napels, en van daar
Na Romen en Livorn, daar wierd ik voort gewaar
Een stercke Bark, die na Marsilien woude varen,
Daar setten ik my in en kruysde door de baren.
Een Rover van Argiers ontrent by Genua
Ontmoeten ons helaas! en gaf ons volck geen g'na;
Maar klampten flux aen boort, en smeed de bijlen over.
Wy wierden overmant van desen snoden Rover.
Hy nam ons sonder keur voor sijn gevangens aan,
En kleden ons naakt uyt, daar most een yder staan
Voor sijn gesicht als slaaf; wy waren in sijn handen.
't Vermeestert schip van ons liet hy moetwillig branden.
Hy seylden weder voort, wy mosten alle meê.
Doen rees een onweer op de Barceloonse zee. (pen,
Ons schip wierd omgestolpt, 't volck wierd in zee gewor-
En starven meestendeels door 't soute water florpen.
Voort seylden op ons aan door 't ongestuymig weer,
Een Maltische Galej en hulp ons uyt de Meer:
Dees voerd' ons aan het land en deed' ons weder hopen,
En liet na kort beraat elck weer in vryheyd lopen.
Dus doende quam ik hier na 't klooster Montserraat.

Lys. Het jammert my, dat u 't geluk so tegen gaat.

Klea. Ik wilde nu wel graag na Beauplaan weêr keeren:

Maar ach! ik heb geen gelt om op de reys te teeren.

Lys. Mijn vrind vertoest my wat, wy reysen samen t'huys,
'k Moet

Ik Moet eerst in 't klooster gaan, en danken 't heylig Kruys
Met dankbare gebeên voor mijn gefonde lede,
Vervolgens de beloft die ik Klairange dede. (broër ?

Klea. Waar is hy doch? *Lyf.* Hy 's in een klooster. *Klea.* En mijn
En hebt gy niet gehoord hoe die tot noch toe voer?

Lyf. O neen, in 't minste niet, hy is misschien geworden
Een broeder van de Mis en Heremyter orden.

Gameed' in 't klooster, kom, men vind hem daar mis-
Dit is de beste wijs om Lidian te sien. (schiën;

Klea. Ik sal de Heremyts elk om een aalmoes vragen,
En mijn verloren reys als Bedelaer beklagen.
Hier sijnwe aan de poort, ik spreek de broeders an.

Lidian roept van binnen.

Wie klopt daar aan de poort? *Kl.* Een arm verdreven man.

Lidian in Heremyts kleding. Kleander. Lyfander.

Kl. Ik eysch door noot geperft een aalmoes, wilt niet deysen,
Ik wilde grâag weer t' huys, maar heb geen gelt te reysen.
In sich self. Lid. Lyfander en mijn Broër! waar sijt gy twee van
daan. tegen malkander.

Klea. Dit 's Lidian. *Lyf.* Hy is 't. *Klea.* Wy sijn van Beauplaan.

Lid. Wat doer gy hier ter plaats? *Lyf.* Wy komē om ons leven
Aan 't goddelijk autaar en 't klooster t'overgeven.

Lid. Wat 's d'orszaak van uw komst? *Klea.* Twee Heeren die
ter vlucht

Uyt Vrankrijk sijn verreyft; wy sijn voor hun beducht,
En soeken overal, doch kunnen hun niet vinde,
Dit deê de liefde van een schone maagt Olinde.

Lid. Kent gy uw vrienden wel als gyse weder siet?

Klea. Ja Vader, ja, heel wel. *Lid.* Hoe, kent gy my dan niet?

Klea. Ik twijffel. *Lid.* Sonder pruyk sult gy my beter kennen.

Lyf. Ha Lidian! mijn vriend. *Lid.* Mijn Heer. *Klea.* Mijn tra-
nen rennen

Van blyschap op de vloer gelijk een watervloet.
Mijn Lidian heb dank, dat gy u vinden doet.

Lid. Waat is mijn metgesel Klairange? *Lys.* Die is trooster
Van een verflaauwde siel in 't Capucijnen klooster
In 't Burgundeesche land. *Klea.* Ey, laat dit klooster staan,
En reys met ons weer t'huys na 't lieflijk Beauplaan.

Lid. O broeder neen, ô neen, ik souw mijn eed bederven,
Ik heb alree beloofd in 't klooster hier te sterven.

Lys. Geen Heremyten dracht komt soo een Ridder toe.

Lid. Ik ben de ydelheyd der yd'le wereld moe.

Klea. Al breekt gy sulc een eed, gy sult u siel niet krenken.

Lid. Treet vrienden by my in, ik sal my eens bedenken.
En so 't my word vergunt, so reyftmen daad'lijk voort,
En gaan om korter weg sfil uyt de achter-poort. *binnen.*

Alcidon alleen.

Ik dank de goede Goôn dat ik de filte stromen,
En rovers op mijn reys so veylig ben ontkomen.
Ik dank u Majaas soon, gy waart mijn scherrem-heer.
Nu vind ik best geraân dat ik mijn wederkeer
Bekent maak aan Mevrouw Argire en Olinde.
Den hemel heeft gewilt dat ik u t'saam souw vinden.

Olinde. Argire. Alcidon.

Ol. Mijn Heer sijt wellekom. *Arg.* Alcidon sijt gegroet.

Alc. Mejuffers uwe slaaf, in voor, en tegenspoet.

Ol. Hoe is uw reys vergaan? hebt gy niet kunnen vinden
Uw vrienden die gy socht? *Alc.* O neen Mevrouw Olinde.

Arg. O neen mijn Heer? hoe 's dit? hoe staat gy so beducht?

Alc. Mijn vrienden sijn helaas! my t'eenemaal ontvlucht.

Moet ik ellendige mijn vrienden dan so derven?

So wensch ik my ter dood en wil gewillig sterven.

Ol. Hebt gy dan op uw reys niet van de twee gehoord?

Alc. Gehoord? ô neen, selfs niet het alderminste woort.

tegens Olinde. *Arg.* Dit is uw schult. *Ol.* Ha Goôn! is dit dan
uw begeeren

Dat ik de oorzaak ben van 't sneu'len van die Heeren.

Arg. Mijn lief, ey seg in ernst waar hebt gy haar bespeurt?

Alc.

Alc. Ik wensch, een fel gediert mijn rif aan flarden scheurt,
 So 'k weet waar dat sy sijn, of waar ik haar moet soeken.
 Vergeeft 'et my Mevrouw, dat ik so gruwlijk vloeke.
 Ik heb heel Engeland en Hollands vrucht' re grond
 Doorsnuffelt, en ik sweer dat ik hun nergens vond.
 'k Heb and' re elders heen te soeken last gegeven,
 Maar niemand weet 'et noch, waar datse sijn gebleven.
Arg. Hebt gy hun ook gefocht te Beauplaan? *Alc.* Ô neen.
 Ik trek flux op de reys. *Ol.* Wy reysen t' samen heen. *binn.*

Lysander. Kleander. Lidian.

Lys. Hier is het klooster en die geestelijke orden,
 Daar vriend Klairange is mee broeder van geworden.
 Ik klop.

Klairange van binnen.

Wie klopt daar? *Lys.* Ik kent gy Lysander niet?
 Klairange vriend.

Klairange. Lysander. Kleander. Lidian.

Lys. Mijn Heer, die twee die gy daar siet ^{tegens Klairange.}
 Is Lidian en Heer Kleander, uw bekenden. ^{tegens Kleander}
 Dat is Klairange self, de bron-aâr van elenden. ^{en Lidian'}

Klair. Ha wonderbaarlijk lot! ha waarde Lidian,
 Ik dank den hemel self, dat ik u eyndlijk van.

Klea. Klairange oude vriend. *Lid.* Ey wilt niet meer gedenken
 Aan 't gene dat wel eer uw eere dede krenken.
 De hoon die ik u deed door onse minne-nijt,
 Quam door 't verliefde hart, doch t'onrecht, ik belijd 't;
 Maar 't heeft my na dien tijd wel duysentmaal gespeten.
 Ik bid u dan mijn vriend, wilt d'oude wrok vergeten.

Klair. Kloekmoede Lidian, geef mijn verliefde siel
 De schult, dat ik uw min met strijden moeylijk viel;
 Ik denk niet meer aan haat, noch geyle minnekluchten,
 Ik weet Olinde dank dat sy my dede vluchten.
 Nu benik vry en vrank van 's werelds goochel-spel.

Wat

Wat is de werelt doch? een lichte waterbel.

Gy hebt de selve fin, ik sie 't wel aan u allen.

Gy sijt de werelt af, den hemel toe gevallen.

Kle. Om 's werelts vyandschap ben ik so niet gekleet;

Maar 't is om uwent wil, dat ik een schipbreuk leed.

Klair. Om my mijn Heer? *Kle.* Om u; doch wat ikimmer dede

Is teeken van mijn onbeveynsde vriendlykhede.

Lys. Dit heeft men, ja veel meer, om u al uytgestaan;

't Is billijk dan mijn vriend vergeldinge 't ontfaan.

Klair. Wat wilt gy dat ik doe? *Lys.* De tijt niet te verspillen;

So doet ons slechts so veel als Lidian te willen.

Klair. 'k Beloof u 't sal geschiên.

Lys. Kom geef u dan op reys

Met ons na Beauplaan. Hoe aarselt gy? *Klair.* Die eys

Strijt tegen 's hemels wil, die wil dit niet gehengen.

Lys. Gy hebt 'et ons belooft, gy moet 'et ook volbrengen.

Verfoek uw affcheyt vry, gy moet nu met ons gaan.

Klair. Treet in, ik sal my met ons Broeders eens beraân. *bina*

Kalifte. *Olinde.* *Argire.* *Alcidon te Beauplaan.*

Kal. Ik voel mijn droevig hart door uwe komst herboren;

Om van de vluchtelings een blijde maar te horen.

Ey seg my waar sy sijn. *Alc.* En eyst van my geen maar.

Wanneer ik aan hun denk so word het hart my swaar.

Ik ben hen na geweest, doch kost haar nergens vinde,

Gelijk ik heb verhaalt Argire en Olinde.

Ol. Wy reysden herwaarts aan, om iets van vrouw Kalift

Te horen, maar helaas! die hoop is ons gemist.

Arg. Lysander, mijn vriendin, is die noch niet gekomen?

Gy weet 'er mooglijk af. *Kal.* Ik heb hem niet vernomen. *bina*

Klarinde.

Mevrouw uw Moeder komt, ik hebse al gesien.

De koers staat al voor deur. *Kal.* Is sy allien.

Klar. Allien.

binnen.

Orantes

Orante. Kaliste. Olinde. Argire. Alcidon.

Kal. Vrouw Moeder sijt gegroet. *Ol.* Sijt welkom vrouw Orante.

Arg. Gy word verwelkomt Mevrouw aan alle kante.

Oran. 'k Ben bly, dat ik u vind gefond en sonder kruys:

Kalif' waar is uw man? *Kal.* Vrouw Moeder hy's van huys
Na Napels en so voort. *Orant.* Quam hem ook onluk over
In 't reysen hier of daar van land of water-rover?

Ik heb so iets gehoord. *Kal.* Ik weet 'er gansch niet van.

Gy maakt mijn hart benauwt. *Arg.* Daar komt Beronte an
Met vrouw Ambris' verselt. *Ol.* Nu salmen tijding weten.

Ambrise. Beronte. Orante. Kaliste. Olinde. Argire. Alcidon.

Ber. Mejuffer dese kus die doet u welkom heren.

Ambr. Beronte niet te veel. Den Hemel spaar u al,
Vergeeft mijn stout bestaan, dat ik u overval.

Den edelen Beront dee my ter kamer komen.

Kal. Uw komst heeft ons Mevrouw met blyfchap ingenomē.

Ber. Mevrouw neemt dese plaats, en rust uw moede leēn.

Ambr. Ik dank u Heer. *Ol.* Mevrouw, gy komt nyt verre
steēn,

En hebt gy niet gehoord van twe gevlichte Heeren?

Hun vluchten gins en weer doet onse ramp vermeeren.

Ambr. Waar dat die Ridders sijn Mevrouw dat weet ik niet.

Edoch mijn reysen is om haren 't wil geschiet,

Om dat Lyfander hun so yv'rig na gaat jagen.

Hy heeft Burgundien doorreyft voor menig dagen,

En ik en sprak hem niet, dies kom ik herwaart an,

En sie of ik mijn Broër Lyfander vinden kan.

Klarinde.

Mevrouw hier is een man van Heer Kleanders wegen,

Die brengt een tijding daar u veel is aangelegen.

Kal. Wel leyth hem dadelyk hier by ons in de faal. *in en nyt.*

Lyfander.

*Lyfander. Ambrife. Beronte. Orante. Kalife.
Olinde. Argire. Alcidon.*

Lyf. Mejuffers sijt gegroet. *Ambr.* Dit lijkt mijn Broeders taal.

Lyfander ! Broeder ! ey ! kunt gy u fo verkleden ?

Kal. Ik kan mijn minnedrift en mijn genegentheden in haar zelf.

Te fijnwaarts naauwelijx verbergen, en ik moet.

't Geficht van hem mijn hart in liefde blaken doet.

Ol. Sijt welkom braven Helt. *Arg.* Den Hemel fy uw hoeder.

Orant. Sijt welkom tweede Soon, ik fal u als een Moeder

Beminnen, sijt gegroet verlosser van mijn Man,

En leven geveer van mijn Sone Lidian.

Kal. Mijn Heer, sijt gy die man die my woud tijding brengen

Van mijn Kleander ? *Lyf.* Ja; Mevrouw, ey wilt gehengen

Dat ik in 't kort verhaal hoe 't met Kleander staat.

Doen ik, gelijk gy fiet, in Pellegrims gewaat

Na 't klooster Montserraat verreyfde, onderwegen

Quam my een Bedelaar en arme slave tegen,

Die sey my, hoe dat hy in reysens wederkeer

Van Napels had gefien Kleander uwen Heer.

Sy reysden famen na de Livornoifche gronden,

Alwaar fy flux een Bark na 't rijk Marfilien vonden,

Daar voeren fy mee heen; maar wierden aan de ftrant

Voor Genua helaas ! fo jammerlijk vermant.

Een Rover van Argiers nam hun gevangen mede!

En dese, doen hy haar na d'Afrikaanfche ftede

Wouw voeren, fmeet haar om door 't ongestuymig weer

By Barcelonien, in d'engte van die Meer.

Doen quam 'er een Galey van Malta afgevaaren,

Die viften al dit volk, half dood fchier, uyt de baren.

Hy komende aan land, fo schonk een Spaansen Heer

Als Overfte, hun al de oude vrydom weer.

Kal. Waar is dien armen slaaf, die u dit wift t'ontvouden ?

Lyf. 't Is een die dese reys my quam gefelschap houwen.

Doch fo Mevrouw dien slaaf te fpreken heeft vermaak,

Hy fal u zelf veel meer vertellen van de faak.

Kal. Mijn Heer waar is de slaaf? *Lys.* Ik kan hem straks wel vinden;

Mag ik hem halen? *Kal.* Ia. Ey breng hem by ons binnen.
hy haalt hem.

*Kleander. Lysander. Kaliste. Orante. Olinde. Argire.
Ambrise. Beronte. Alcidon.*

Kal. Is dit den slaaf? *Lys.* O ja, *Kal.* Kent gy Kleander wel?
Klea. Ia. *Kal.* 't Is Kleander self; help goôn! mijn levens wel
Door blyschap word verstopt; omhels my met uw armē,
En wilt mijn koude leên door uwe komst verwarmen.

Klea. Getrouwe tweede siel, met mijne t'saam vereent;
Heeft oyt Penelope van blyschap meer geweest,
Doen haren schranderen Ulysses naar het enden
Der twintig-jaar'ge reys en bloënde krijs-elenden,
Weer t'huyswaarts by haar quam in onbekent gewaat?
O neen, geen vrouwen-beelt. . . . *Kal.* Voel hoe mijn hart
my slaat.

*Klairange in Capucijns gewaat. Kleander. Kaliste. Lysander.
Orante. Argire. Ambrise. Olinde. Alcidon. Beronte.*

Klair. Gy juffers pronk en praal der Franse lelybloemen,
Vergun dat ik my mag uw schoonheys dienaar noemen.
Alc. Klairange ha! mijn vriend'. *Klair.* Olinde mijn Godin.
Ol. Mijn uytgebluste brand ontvonkt weer door de Min.
In haar self.

Arg. Sijt welkom braven Heer, gy doet Olinde blaken.
Ambr. Uw komsten kunnen ons als doot weer levend ma-
ken.

Klair. Mevrouw neem my uw slaef weer in uw gunsten an.
Ol. Geen gunst werd u ontseyt. *Oran.* Waar blijft soon Lidian?
Kal. 't Was uw beloofde plicht mijn broeder, Heer Lysan-
der,

Te halen weder t'huys so wel als enig ander.

Lys. 't Is waar geëerde vrouw. 'k vond hem te Montferraat,
Alwaar hy met my sprak in Heremyts gewaat.

Hy fey ; hy wilde noyt weer komen hier te lande ;
 So hem die wreede vrouw, die hem wel eér uytbande ;
 Niet weder in ontboud. fo lang dat niet gefchiet
 So blijft hy daar hy is. *Klair.* Mevrouw beſpeurt gy niet
 Dat u ontbod ons al vermaak fal ſijn en voordeel ?
 Voldoe uw vonnis nu en ſtreng geſproken oordeel.
 Roep Lidian weerom, gy ſijt er toe verplicht,
 Of anders wort uw ſiel met valsche Trouw beticht.
 En hebt gy niet geſeyt; *Hy ſouw de lieffte heten*
Die 't langſt kon van u ſijn ? Is 't vonnis u vergeten ?
 Ons niet. roep hem weerom. Ik heb u eerſt beoogt,
 Op dat gy tegens hem u uytſpraak houden moogt.

Kal. Olinde mijn vriendin, wat heeft uw ſiel bewogen
 Tot ſulk een wreet beſluit ? kunt gy Mevrouw gedogen
 Dat Broeder Lidian in 't klooster ſterven ſal ?
 Is uwen boeſem ſteen ? waarom wilt gy ons al
 Berooven van mijn Broër, de beſte onſer vriende ?
 Heeft hy u yrs misdaan 't geen ſulck een ſtraf verdiende ?
 Toon een medogend hart. *Orante.* Ik heb maar eene ſoon
 Door 's Hemels gunſt gebaart, hoe ! willen dan de Goôn
 Dat ik dat enig hart door uwe wrevelheden
 Verlieſen ſal ? o neen, ſijt gy noch niet te vreden
 Nu gy Klairange hebt gemaakt tot Capucijn ;
 Wilt gy noch dat mijn Soon een Heremyt ſal ſijn ?

Olin. Mijn angſtig hart dat ſchijnt van rouw te willen
 breken ;

Nu wy elkandere niet mede mogen ſpreken.
 Wierd hy als and're ook hier in 't ſalet gebracht,
 Dan ſoud gy ſien Mevrouw hoe ik dien Ridder acht.
 Ik wensch dat hy hier was, of ſo ik hem koſt vinden.

Lys. Genoeg Mevrouw, genoeg. Ik wil my onderwinden
 Om halen Lidian, dat yder een hem ſiet.
 Hy ſal hier daad'lijk ſijn, indien 't Mevrouw gebied.
 Sie daar, daar komt hy ſelf.

Lidian in Heremijts gewaast. Orante. Kleander. Kalisse. Lysander. Olinde. Klairange. Argire. Alcidon. Ambrisse. Beronze. Garint. Klarinde. Krispijn.

Kal. Ha Lidian mijn Broeder!

Lid. Mijn suster. *Orant.* Ach! mijn soon. *Lid.* Mijn siel-beminde Moeder.

Arg. Sijt welkom Lidian. *Lid.* Ambrisse sijt gegroet.

Ber. Vriend Lidian. *Alc.* Mijn Heer. *Lid.* Godinne van mijn leven,

Ik val voor u te voet. Ay wilt uw slaaf vergeven
Sijn noyt verdiende straf; acht gy mijn diensten niet
So vaak voor u betoont? so bid ik u, besiet
Dit geestelijk gewaast om uwen 't wil gekregen,
Laat mijn betraant gesicht uw toornig hart bewegen;
Vergeeft my mijne faal, of laat my daadlijk doón.

Ol. Rijft Ridder Lidian, rijft edelen Adoon.

Lid. Ik rijfs door Venus hand. *Ol.* U parssen geene reden
Dat gy uw dienares met sulck ootmoedigheden
Om een vergifnis vleyt, gy hebt my noyt misdaan.
Maar dit 's uw schult (is 't schult) so menigmaal begaan
Dat gy uw dienstbaarheên te veel aan my betoonde.
Die ik ondand're sy! noyt na behoren loonde.
Dies word mijn blank gesicht met schaamroot overspreyt,

Wijl gy uw dienares om yets onnodigs vleyt.

Lys. Olinde schone maagt, is u noch niet gebleeken
Hoe dat Heer Lidians hart tot uwaarts is ontfteken
Door suyv're minne-gloet? heeft hy u oyt gehoont
Door blinde minnenijt, hy bid dat gy 't verschoont.

Klair. Beraat u niet Mevrouw om 't geen gy eertijts seyde,
Ik wil om Lidian uyt uwe liefde scheidde.

Niet dat gy mooglijk denkt, dat ik uw schoonheyt haat;
Neen, neen Mevrouw, ik sal noch altijd vroeg en spaat
Aanbidden uwe schoont', die Lidian verdiende;
Hy is uw liefde waart na 't oordeel aller vrienden.

Ik sta vrywillig af, ontfangt hem van mijn hand,
En bluft aan wederfijts uw lichte liefde brand.

Ik wensch u 's hemels gunft: wilt t'faam in liefde leven.

Olinde. Hoe word mijn minnend hart door minnedrift gedreven!

Lid. Erbarmt uw slaaf Mevrouw; Klairange is te vreên.

Arg. Ducht gy Mevrouw? hy is u minnaar nu alleen.

Ik heb u voorgegaan, ik kon 't niet langer laten.

Olinde. Wat hebt gy dan gedaan? *Arg.* 'k Heb flusjes onder 't praaten

Alcidon wedermin en huwlijks-trouw belooft.

Ol. Gy word door 't huwelijk van al uw vreugt berooft.

Alc. 't Moet eens d'och zijn Mevrouw, 't zijn al gebaande gangen.

Ber. Mevrouw wilt Lidian niet langer doen verlangen.

Lid. Beheerster van mijn siel, gun my dat ik u dien,

Gy hebt mijn minneplicht so menigwerf gezien.

Gun my, dat ik my mag uw slaaf en dienaar noemen.

Ik sweer Mevrouw, ik sweer, (of d'hemel my verdoeme)

Dat gy noyt vinden sult getrouwer slaaf dan my.

Ik wil om uwent wil de helsche raserny

trekt Alcidons kling uyt.

(Gebied 'er maar) terstond mét dese dolk beslechten,

En voor so 'n Polyxeen als een Achilles vechten.

Lupyn. . . . *Olinde.* Houw op mijn Heer, ik ken uw trouwe min.

Ik noem u mijn Gemaal, noem my uw Gemalin,

Ontfang dees vinger-ring, die sal getuygnis geven

Dat ik met u, mijn lief, nu sterven wil en leven.

Lid. Dees onderlinge kus verbint ons wederzijd.

Ber. Dus slist een huwlijks trouw de dolle minnenijd.

Crisp. Klarinde is voor my. *Gar.* Laar los, of 't selje rouwen.

Crisp. Ik schey 'er so niet of. *Gar.* Wel hey! ik wils rouwen.

Crisp. Ik ook. *Klar.* Stil vryers, stil; je bent te onbeschoft;

Knap handen van de bank, het vleys is al verkost.

Klar. 't Is best van stonden aan uw huwelijk te voltoyen,

So

So kan noch nijt noch haat uw minnevuur verstroyen.

Kal. Ik wensch uw dubb'le twee de vreugde, die oyt mensch
Begeerde in sijn echt.

Olinde, Lidian, Argire, Alcidon. Wy danken voor uw wensch.

Lys. Die beyde minnaars sien haar minne- vrucht voor han-
den.

Maar gy laat my helaas ! in liefdevlam verbranden.

sachjens tegen elkander.

Mijn hart als Ærna gloeyt. *Kal.* Ey stel dit uyt uw sin ,
Verwek geen achterdocht, maar swijg nu van de min.

Lys. Dit dubbel paar Mevrouw strek u een wettig voor-
beeld

Van trouw verdiende min. wie doemt 'er ? geen. nu oor-
deelt ,

Of ik u flauwe dienst en liefde hebt betoont.

't Is billijk, gy mijn min met huwlijks weermin loont.

Kal. 't Is waar, gy minde my standvastig menig maande ,
Ik droeg u weermin , maar mijn echte kuysheyd waande
Uw doelwit vreemt. uw liefd' op hoop noch uytstel ly.
De tijd verandert veel, ook licht (wie twijffelt ?) my.

Klair. Geluk dees dubb'len echt ; den hemel sy uw trooster,
Vaart wel mijn vrienden t'saam , ik reys weer na mijn
klooster.

Arg. Ik dank Cypres voor d'Echt.

Alc.

Ik dank voor wedermin.

Ol. Ik dank voor mijn Gemaal.

Lid.

Ik voor mijn Gemalin.

In Liefd' Bloeyend'.

E Y N D E.